ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΜΑ

ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἱερομονάχου **ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ**

"ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ„

ΠΡΟΣ
ΤΟΥΣ ΕΠΙΖΗΤΟΥΝΤΑΣ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΩΝ

«Οὐδεὶς ἁπλῶς, οὐδὲ ἀνεξετάστως ἀπὸ τῶν ὑποκρινομένων τὴν ἀλήθειαν συναρπάζεσθαι» (Μ. Βασιλ., Ὅροι Ἠθικ. ΚΗ΄, Ι) (Κανεὶς ἐπιπολαίως καὶ χωρὶς ἀκριβῆ ἐξέτασιν νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑποκρίνονται, ὅτι κηρύσσουν τὴν ἀλήθειαν).

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1984

ΜΡ ΘΥ
ΙϹ ΧϹ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητέ ἀναγνῶστα,

Τὸ μικρὸν αὐτὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου δὲν ἔχει σκοπὸν, οὔτε νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ, οὔτε νὰ σὲ δυσαρεστήσῃ. Δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ κολακεύσῃ διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ, οὔτε νὰ φανατίσῃ καὶ προκαλέσῃ ἀντιπαθείας.

Ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ (ἀσχέτως ποῦ ἀνήκουν) φλέγεται διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν των. Φλέγονται νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ διακρίνῃ τοὺς χριστιανούς, νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ τοποθετήσουν τὸν ἑαυτόν τους ἀπέναντι αὐτῶν.

Ἐὰν ἀγαπητέ ἀναγνῶστα, εἶσαι καὶ ἐσὺ μία ἀπὸ τὶς ἐκλεκτές αὐτές ψυχές ποὺ ζητοῦν τὴν σωτηρίαν των, φλέγονται διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ πενθοῦν διὰ τὰ σχίσματα καὶ τὰς διαιρέσεις, διὰ τὰς ὁποίας μόνον ὁ διάβολος χαίρεται, μὴν ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι, πρὶν τὸ μελετήσῃς μέχρι τέλους, καὶ κατόπιν ἐλεύθερα νὰ βγάλῃς τὰ συμπεράσματά σου.

Ἂν ὠφεληθῇς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσίν του θεώρησε καθῆκόν σου νὰ τὸ διαδώσῃς καὶ εἰς ἄλλους.

Μὲ ἀγάπην Χριστοῦ

† Ἱερ/χος Ἀμφιλόχιος Ταμπουρᾶς

'Αντί είσαγωγῆς

Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ 1924

Εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ἕναν καὶ μοναδικὸν σκοπὸν ἔχομεν, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Τοῦτο ὅμως σήμερον εἶναι δυσκολώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχήν, διότι ἡ πίστις καὶ τὰ ἔργα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία μας, λείπουν ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους. Ζοῦμε εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ πλανῶνται.

Εἰς τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ θίγεται τὸ θέμα τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι πολλὴ σύγχυσις ἐπικρατεῖ μετὰ τὸ νεοημερολογιτικὸν σχίσμα τοῦ 1924 καθὼς καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ πρῶτον σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γ.Ο.Χ. (1937) καὶ ἐν συνεχείᾳ μὲ τὰς πολλὰς παρατάξεις καὶ σχίσματα, εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας, τὰ ὁποῖα προῆλθον ἀπὸ τὸ *σχίσμα* τοῦ 1937.

Διὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης τοῦ παρόντος φυλλαδίου μίαν γενικὴν εἰκόνα σχετικῶς μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ἀναφέρομεν συνοπτικῶς τὰ κατωτέρω.

Τὸ Σχίσμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ 1924

Ὡς γνωστόν, τὸ 1924, αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τῆς Ἑβραιομασωνίας ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι καθαρὰ Οἰκουμενισμός.

Διά τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ μίο μεγάλη μερὶς χριστιανῶν ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Τὴν σχισματοαίρεσιν αὐτὴν κατήγγειλεν καὶ ἐπολέμησεν ἡ Γνησία καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποκαλύπτουσα ἀπ' ἀρχῆς τὴν προδοσίαν καὶ ἀνταρσίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διακηρύττουσα καὶ ὁμολογοῦσα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθής, Ὀρθόδοξος, καὶ Γνησία Ἐκκλησία, ἡ Ὁποία ἀδιακόπως καὶ μετὰ τὸ 1924 συνεχίζει τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων

Τὴν Ὀρθόδοξον ταύτην Ὁμολογίαν διεφύλαξαν οἱ Γ.Ο.Χ. ἀκλινῶς ἐν μέσῳ πολλῶν θλίψεων καὶ διωγμῶν. Σημαντικὸς σταθμὸς αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπῆρξεν ἡ ἐν ἔτει 1935 ἐπιστροφὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἤτοι τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καὶ τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, ἐκ τοῦ σχίσματος τοῦ νέου Ἡμερολογίου εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Οὗτοι διὰ τῆς καθαρᾶς των Ὁμολογίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπεκήρυττον τὸ Νεοημερολογιτικὸν σχίσμα ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡμολόγουν, ὅτι ἀληθὴς Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., κατεστάθησαν Κανονικοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἰδιαιτέρας σημασίας μετὰ τὴν ὁμολογίαν των εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων χειροτονία νέων Ἀρχιερέων. Διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης ἀπέδειξαν ἐμπράκτως τὴν συνέπειάν των εἰς τὴν Ὁμολογίαν καὶ Ἐκκλησιολογίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν καὶ διεκήρυξαν.

Τὸ σχίσμα τοῦ 1937

Ἐν ἀντιθέσει ὅμως πρὸς τὸ 1935, τὸ ἔτος 1937 εἶναι ἕνας θλιβερὸς σταθμός, διότι ὁ πρώην Φλωρίνης ἀρνεῖται τώρα τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935 καὶ ἀναγνωρίζει τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς «Κανονικὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν» καὶ ἀρνεῖται τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου ἤτοι τῆς ἀρνήσεως τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας, προεκλήθη τὸ σχίσμα τοῦ 1937, τὸ γνωστὸν ὡς «σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης». τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἔπληξε βαθύτατα τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ σχίσμα τοῦ 1937, εἶναι δεινότερον τοῦ σχίσματος τοῦ 1924 (τοῦ νεοημερολογιτικοῦ), διότι ἐνῷ τὸ Νεοημερολογιτικὸν σχίσμα ἔχει αἰσθητὴν ἐξωτερικὴν διαφοράν, τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνονται οἱ πιστοὶ καὶ προφυλάσσονται, τὸ δεύτερο σχίσμα (τοῦ 1937) ἐνῷ ἐξωτερικῶς δὲν ἔχει αἰσθητὴν διαφορὰν (καὶ διὰ τοῦτο ἐξαπατᾶ τοὺς ἁπλοϊκούς), οὐσιαστικῶς ὅμως ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀναγνώρισιν τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς δῆθεν κανονικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἄρνησις τῆς Ὁμολογίας, ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης, διὰ τῆς γνωστῆς θεωρίας του περὶ «δυνάμει καὶ ὄχι ἐνεργείᾳ» νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος ὑπῆρξεν ἡ μόνη καὶ οὐσιαστικὴ αἰτία τοῦ σχίσματός του.

Ἡ θεωρία αὕτη σημαίνει ὅτι: «Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι σχίσμα, ἀλλὰ θὰ γίνῃ τότε μόνον, ὅταν καὶ ἐὰν μία Σύνοδος τὸν καταδικάσῃ ὡς τοιοῦτον»!

Περὶ τῆς αἰτίας τοῦ Σχίσματος τοῦ 1937

Τὴν θεωρίαν ταύτην τὴν ἐφεῦρε πρὸ τοῦ Φλωρίνης κάποιος Ἱερομόναχος, Δανιηλίδης Ἀθανάσιος ὀνόματι, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ ὁποῖος τὴν διετύπωσεν εἰς μίαν μελέτην του, τῇ ὑποδείξει τοῦ ἰδίου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, μὲ σκοπὸν νὰ ἀποδυναμώσῃ τὴν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὀρθόδοξον καὶ σθεναρὰν στάσιν τῶν ἁγιορειτῶν Ἱερομονάχων καὶ τῶν λοιπῶν Γ.Ο.Χ.

Αὐτὴν τὴν κακόδοξον θεωρίαν κατεπολέμησαν οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες διὰ σειρᾶς ἐξαιρέτων ἀπολογητικῶν συγ-

γραμμάτων καὶ μελετῶν. Ἀναφέρομεν χαρακτηριστικῶς τὰ ἀπολογητικὰ συγγράμματα: «Δ ί σ τ ο μ ο ς Ρ ο μ φ α ί α» καὶ «Ἀ π ο σ τ α σ ί α ς ἔ λ ε γ χ ο ς». Τὰ συγγράμματα αὐτὰ συνεκλόνισαν τὰ θεμέλια τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, καὶ ἀπέδειξαν, ὡς εἶναι, κακόδοξον καὶ ο ὐ ν ι τ ι κ ὴ ν τὴν θεωρίαν περὶ «Δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ σχίσματος», τοῦ ἁγιορείτου Δανιηλίδου, ὁ ὁποῖος ἐκατηγορήθη καὶ ὡς Οὐνίτης. Κατόπιν τούτων ἡ θεωρία αὐτὴ ἀπεσιωπήθη πρὸς καιρόν, ἐδέχθη δὲ ἰσχυρὸν πλῆγμα καὶ ἡ θεωρία αὕτη καὶ γενικώτερον ὁ Νεοημερολογιτισμὸς διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι κατεδίκασαν τὸ σχίσμα τοῦ νέου Ἡμερολογίου καὶ τὴν θεωρίαν αὐτὴν τοῦ ἁγιορείτου Δανιηλίδου.

Δυστυχῶς ὅμως μετὰ τὸν διωγμόν, ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντας, καὶ τὴν ἐξορίαν ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἤλλαξαν οὗτοι γνώμην καὶ ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπανῆλθον εἰς τὴν κακοδοξίαν, ἄλλοι ἐνῷ παρέμειναν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ὡς ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐπανέφερον τὴν κακόδοξον θεωρίαν τοῦ Δανιηλίδου ἀρνηθέντες ὅ,τι διεκήρυξαν Συνοδικῶς τὸ 1935. Ἐπανεβίωσαν δηλαδή, τὴν κακόδοξον θεωρίαν περὶ «Δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ σχίσματος», μὲ συνέπειαν τὴν δημιουργίαν τοῦ σχίσματος τοῦ 1937.

Πιστοὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. παρέμεινον τὸ 1937 οἱ Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος καὶ Κυκλάδων Γερμανός.

Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1950

Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἐνῷ ἀπὸ τὸ 1937 μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του παρέμεινε εἰς τὴν κακόδοξον αὐτὴν θεωρίαν του, τὸν Μάϊον τοῦ 1950 διὰ μιᾶς Ἐγκυκλίου του ἐδήλωνεν, ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν βλάσφημον αὐτὴν θεωρίαν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935. Δέχεται δηλαδὴ διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ὅτι προεκάλεσε σχίσμα καὶ δηλώνει ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ σχίσμα πραγματικόν, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθὴς Ἐκκλησία.

Δυστυχῶς, ὅμως, αὕτη δὲν εἶχε καμμίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν πρᾶξιν, οὐδέποτε δηλαδὴ τὴν ἐφήρμοσε. Δὲν τὴν ἐφήρμοσε δὲ διότι δὲν τὴν ἐπίστευσε ποτὲ ἀφοῦ πάντοτε

παρέπεμπε τὸν Νεοημερολογιτισμὸν νὰ τὸν δικάσῃ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Κυρίως ὅμως, διότι τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ἤτοι μετὰ ἑξάμηνον περίπου, δηλώνει καὶ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΒΡΑΔΥΝΗ», ὅτι «ἀμυνόμενος» ἔπραξε τοῦτο, δηλαδὴ ὑπέγραψε τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1950, καὶ ὅτι «ἔπρεπε κάποιος Μητροπολίτης νὰ ὑ π ο κ ρ ι θ ῇ τ ὸ ν Π α λ α ι ο η μ ε ρ ο λ ο γ ί τ η ν, δ ι ὰ ν ὰ ὁδηγήσῃ τ ο ὺ ς Γ.Ο.Χ. ε ἰ ς τ ὰ ὅ ρ ι α τ ὰ κ α ν ο ν ι κ ά»! (ἤτοι εἰς τὴν «Μητέρα Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία κατ' αὐτὸν ἦτο ἡ νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία). Ταῦτα ὅμως θὰ παρακολουθήσωμεν εἰς τὴν συνέχειαν.

Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ

Ὁ πρώην Φλωρίνης συνεπὴς καὶ εἰς ἄλλας δηλώσεις του, ὅτι δὲν θὰ προβῇ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων «ἐπὶ καταρρακώσει τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας» (τῆς νεοημερολογιτικῆς), δὲν ἄφησε διαδόχους. Οὕτω μετὰ τὸν θάνατόν του (1955) οἱ ὀπαδοί του παρέμειναν ἄνευ Ἐπισκόπου μέχρι τὸ 1960.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπὸ τὰς πλέον ἀντικανονικὰς καὶ παρανόμους συνθήκας «ἐχειροτονήθη», ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς, (καθῃρημένος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.) εἰς «Ἐπίσκοπον» Ταλαντίου ὑπὸ τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Σικάγου Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς νεοημερολογίτας, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου Θεοφίλου Ἰονέσκου. Ὁ Ρῶσος ἐπίσκοπος Σεραφεὶμ ἐχειροτόνησε παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Συνόδου του.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀκακίου καὶ τοῦ λατινόφρονος Χιλῆς *Λεοντίου προέρχονται ὅλοι οἱ μετέπειτα «Ἐπίσκοποι»* τῆς Ἀκακιακῆς παρατάξεως. Σημειωτέον, ὅτι αἱ χειροτονίαι αὗται ἐγένοντο Σιμωνιακῶς, ὅπως θὰ ἴδωμεν, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ τοῦ Ἀκακίου, ἐγένετο μετὰ ἀπὸ φρικτοὺς ὅρκους τοῦ Ἀκακίου ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅτι δὲν θὰ ἀποκαλύψῃ τίποτε ἀπὸ τὴν χειροτονίαν. Ὅτε δὲ μετὰ ὀκταετίαν οἱ περὶ τὸν Ἀκάκιον παρουσίασαν μίαν βεβαίωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο, ὅτι ὁ Σεραφεὶμ μετὰ τοῦ Θεοφίλου ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀκάκιον, ὁ Θεόφιλος ὀργισμένος ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἔ λ α β ε ν μ έ ρ ο ς **εἰς τὴν χειροτονίαν καὶ δ ὲ ν γ ν ω ρ ί ζ ε ι τὸν Ἀκάκιον.**

Διάδοχος τοῦ Ἀκακίου ὑπῆρξεν ὁ πρώην Ἀρχιμανδρίτης κ. Αὐξέντιος, ὁ ὁποῖος εἶχε καθαιρεθῆ τό 1949 ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Οὗτος ἐχειροτονήθη εἰς «Ἐπίσκοπον» παρά τοῦ Ἀκακίου, συμπράττοντος τοῦ Λατινόφρονος Χιλῆς Λεοντίου καί αὐτοῦ λάθρᾳ τῆς Συνόδου του. Τήν ἐξέλιξιν τοῦ σχίσματος τούτου θά παρακολουθήσωμε εἰς τό τελευταῖον μέρος ὅπου θά παρατεθῇ συνοπτικός πίνακας.

Ἐνῷ δέ τοιαύτη ἦτο καί εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ σχίσματος τοῦ πρώην Φλωρίνης (1937), ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος παρέμεινε πιστός καί ἀμετακίνητος εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν, τήν ὁποίαν διεκήρυξε καί ὑπερημύνθη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀφήσας διαδόχους Ἐπισκόπους καί συγκροτήσας Ἱεράν Σύνοδον, διά νά συνεχίζεται τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Η ΚΑΛΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ 1935

Ἄς παρακολουθήσωμεν τώρα μὲ προσοχὴν τί καλῶς κατ' ἀρχήν, διεκήρυξεν ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐν ἔτει 1935 καὶ τί κακῶς ἐκήρυξεν κατόπιν τὸ 1937 καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του (1955), διὰ νὰ κατανοήσωμεν εὐκολώτερον τί προεξένησε τὸ σχίσμα τοῦ 1937. Ὅ,τι γράφεται εἰς τὴν συνέχειαν δὲν εἶναι ἰδικοί μας λόγοι, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου τοῦ πρώην Φλωρίνης.

Οὕτω τὸ 1935 ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν μετὰ τὴν ἐνδεκαετῆ παραμονήν του εἰς τὸ νεοημερολογιτικὸν σχίσμα ἐδήλωνε τὰ κάτωθι:

Τούτου ἕνεκα, οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπάσαντες τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, οὐ μόνον, ἠθέτησαν μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἔθιξαν καὶ τὸ Δόγμα τῆς μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικοὺς ἀπέναντι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἱσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Σερβίας, Πολωνίας, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ κλπ.

Ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ ἐξ ἀρίστων Νομομαθῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διορισθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήμα-

τος Ἐπιτροπή, ἧς μέλος ἐτύγχανε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Καθηγητὴς τότε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἰδοὺ τί ἐγνωμοδότησε περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη: «Ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ αὐτοκέφαλοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῶν, οὐχ ἧττον ἐπειδὴ εἰσὶν ἡνωμέναι πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν Δογμάτων καὶ τῶν Συνοδικῶν ὅρων καὶ κανόνων, δὲν δύναται μία ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ χωρισθῇ, καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ λογισθῇ Σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Ὅθεν, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπογραφῆς, κηρύττει ἑαυτὸν Σχισματικόν, τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων, ἵνα ἀποδείξωμεν, ὅτι οὗτος καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, κατέστησαν Σχισματικοί, ὡς διασπάσαντες τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν ψυχὴν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Καὶ καταλήγει:

«... κόπτομεν πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὡς Σχισματικοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν αὐτοῦ ποιούμεθα δὲ θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδεχθέντος τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅτι τοῦτο δὲν προσκρούει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὡς ἐπιπολαίως διεκήρυξεν ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποκηρύξωσι καὶ οὗτοι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντορθόδοξον, καὶ διασαλπίσωμεν εἰς τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ ῥήματα τοῦ σοφοῦ Βρυεννίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε Πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μῆτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέσῃ καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

(Διάγγελμα τῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν 1935).

Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ 1935, ἔφευγον διὰ τὴν Ἐξορίαν ἰδοὺ τί εὐθαρσῶς καὶ πεπαρρησιασμένως ὡμολόγουν καὶ ἐκήρυττον :

«Τούτου ἕνεκα συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον, ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔφυγεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθοδόξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον. Ὅτι δὲ ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει χάριν καὶ ἅγιον Πνεῦμα τοῦτο διαβεβαιοῖ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγων τὰ ἑξῆς: «Εἰ καὶ περὶ μὴ Δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλοιντο, ἀλλ' ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστι, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐφ' οὗ τὰ Μέλη πάντα ζωοῦται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν Μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσαν αὐτοῖς ἔχουσι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὃ τοίνυν οὐκ ἔχουσιν, πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;»

(Ἀποχαιρετιστήριος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1935).

Τὰ ἀνωτέρω τὰ ὁποῖα διεκήρυξεν ἐν ἔτει 1935 μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶναι ὀρθοδοξώτατα καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου χριστιανοῦ διὰ τὸν τοιοῦτον ποιμένα, καὶ ἐπακολουθεῖ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ. Μὲ αὐτὰς τὰς διακηρύξεις καὶ ὁμολογίας ἐν ἔτει 1935 διαγράφεται μία λαμπρὰ σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀγῶνος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δικαιώνεται πλήρως ὁ ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ.

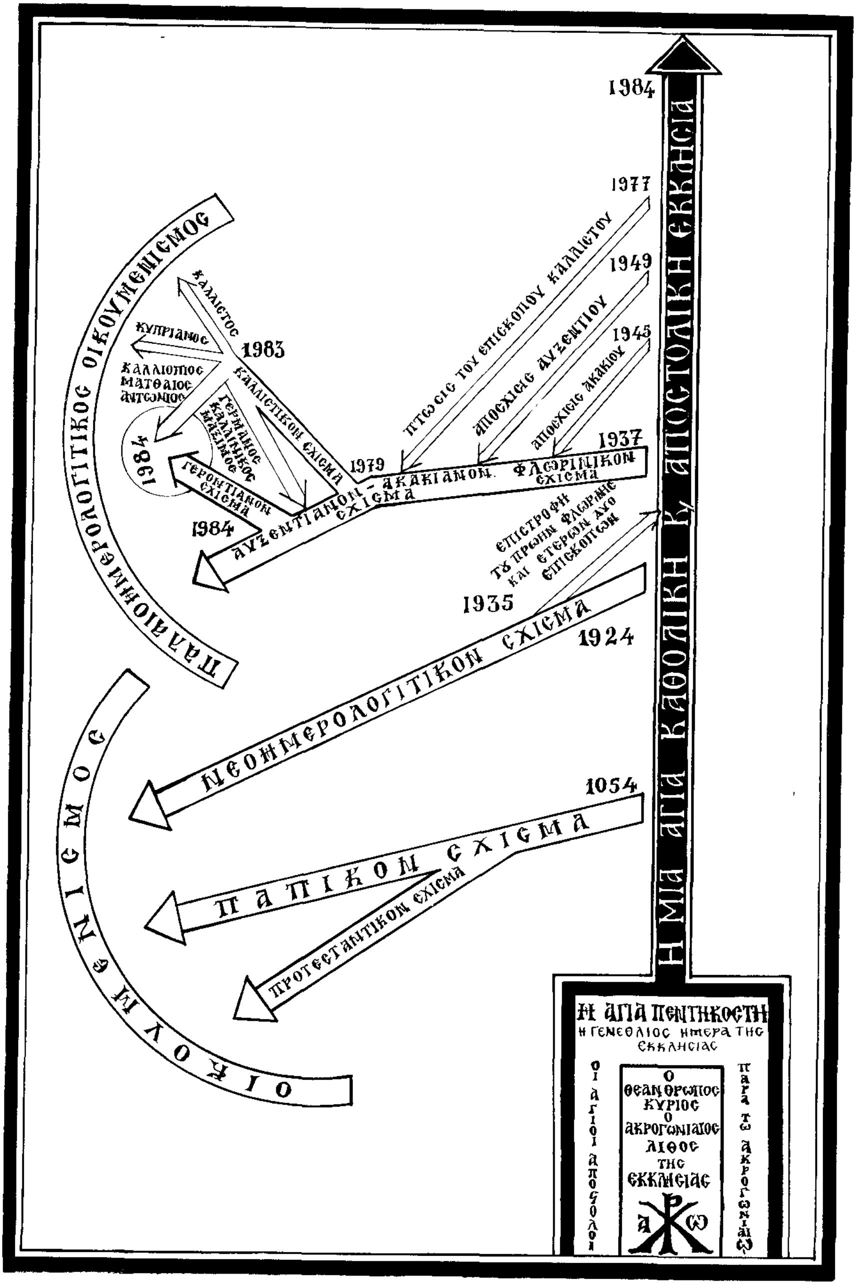
Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
1984
1977
ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ
1949
ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ
1945
ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΑΚΑΚΙΟΥ
1937
ΦΛΩΡΙΝΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
1979
ΑΥΞΕΝΤΙΑΝΟΝ - ΑΚΑΚΙΑΝΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
1983
ΚΑΛΛΙΣΤΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ
ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ
1984
ΓΕΡΟΝΤΙΑΝΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
1984
ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩ ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ
1935
1924
ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
1054
ΠΑΠΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Α Ω
ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΩ

Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ 1935 ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΟΥ 1937

Ποῖος δύναται νὰ μὴν ἐπαινέσῃ τὸν πρώην Φλωρίνης διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ὅπως καὶ διὰ τὰς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων τοῦ 1935;

Ὅμως, ὡς προείπομεν, ἀκολουθοῦν καὶ αἱ μελαναὶ σελίδες. Ὁ διάβολος ἐφθόνησεν τὸ ἔργον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ παρέσυρε τινὰς εἰς τὴν πτῶσιν καὶ τὴν πλάνην. Οὕτω τὸ 1937 ὁ πρώην Φλωρίνης ἀλλάζει πορείαν, ἀρνεῖται τὴν πρώτην αὐτοῦ ὁμολογίαν καὶ εἰσαγάγει τὴν κακόδοξον θεωρίαν τὴν ἤδη καταδικασθεῖσαν ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1937 ἕως τοῦ θανάτου του ἀρνεῖται παντελῶς τὴν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν καὶ ἀναγνωρίζει τὴν σχισματικὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς κανονικὴν Ἐκκλησίαν.

Εἰς ἐπιστολήν του τό 1937 πρός τόν Μοναχόν Μάρκον Χανιώτην ἔγραφε:

«... Καὶ ὅταν συμβῇ μία ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία νὰ περιπέσῃ εἰς μίαν πλάνην ἰάσιμον κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ὡς εἶναι ἡ πλάνη τοῦ Ἑορτολογίου, οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς ἄτομα, δύνανται μὲν νὰ ἀποσχίσουν ἑαυτοὺς καὶ νὰ διακόψουν τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μὴ κοινωνοὶ τῆς πλάνης αὐτῶν γίνωνται, δὲν δικαιοῦνται ὅμως οὗτοι νὰ κηρύξωσι καὶ Σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι δικαίωμα μόνον Πανορθοδόξου ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οὗτοι, ἀποκόπτοντες πρὸ διαγνώμης Συνοδικῆς τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς πλανωμένης Ἐκκλησίας των, ἐκκαλοῦσι ταύτην ἐνώπιον πανορθοδόξου ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, ὅπως ἐπαναγάγωσιν Αὐτὴν εἰς τὴν Ὀρθόξον τροχιὰν ἢ ἐμμένουσαν ἐν τῇ πλάνῃ κηρύξῃ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος Αὐτὴν μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν, Αἱρετικὴν μέν, ἂν ἡ πλάνη ἀφορᾷ τὸ Δογματικὸν μέρος, Σχισματικὴν δὲ ἂν ἡ πλάνη ἀφορᾷ τὸ Τυπικὸν καὶ Διοικητικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς, ἀποκόψαντες τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν πλάνην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ ἐκκαλέσαντες Αὐτὴν ἐνώπιον Πανορθοδόξου ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, μόνης ἁρμοδίας καὶ δικαιουμένης νὰ δικάσῃ Αὐτήν, ἐπὶ τῇ πλάνῃ καὶ ἢ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ ἀποστῇ ταύτης ἢ ἐμμένουσαν εἰς αὐτὴν νὰ κηρύξῃ Σχισματικήν.

"Ωστε, ἐφ' ὅσον μία πλάνη μιᾶς Ἐκκλησίας, μὴ ἀφορῶσα ἀπ' εὐθείας δόγμα πίστεως, ἀλλ' ἀναφερομένη εἰς ἀντικανονικότητας καὶ παρατυπίας Ἐκκλησιαστικὰς ἰασίμους κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, καθιστᾷ μὲν δυνάμει Σχισματικὴν τὴν οὕτω πλανωμένην Ἐκκλησίαν· οὐχὶ ὅμως καὶ Ἐνεργείᾳ τοιαύτην μέχρις οὗ Αὕτη ἐκδικασθῇ καὶ κηρυχθῇ καὶ ἐνεργείᾳ Σχισματικὴ ὑπὸ μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου...».

«... Ἀλλὰ γινωσκέτω ἡ Ὁσιότης αὐτῆς ὅτι καὶ τὸ Ἅγιον Μῦρον, τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τελεσθὲν καὶ ἁγιασθὲν ἔχει ὅλην αὐτοῦ τὴν χάριν καὶ τὴν ἁγιαστικὴν ἐνέργειαν, καὶ ἂν τοῦτο ἀκόμη ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν καινοτομίαν τοῦ ἡμερολογίου. Διότι διὰ τὴν καινοτομίαν ταύτην εὐθύνονται μόνον τὰ πρόσωπα τῆς Διοικούσης Συνόδου, τὰ ἀναρμοδίως καὶ ἀντικανονικῶς προβάντα εἰς τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἡ ὅλη Ἱεραρχία τοῦ Θρόνου, ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ ἐν ἁγίῳ πνεύματι συνεδριάζουσα καὶ ἀποφασίζουσα τελεσιδίκως περί τινος Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος .... Ὥστε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν τὸ Ἅγιον Μῦρον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἡμερολογίου, ἡ ἁγιαστικὴ χάρις τούτου κατ' οὐδὲν μειοῦται, ἅτε προερχομένη οὐχὶ ἐκ τῆς ἀντικανονικότητος καὶ ἀναξιότητος τυχὸν τῶν τελούντων αὐτὸ προσώπων, ἀλλὰ ἐκ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς Ὀρθοδόξου ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας ἣν ταῦτα ἐκπροσωποῦσι...» (!!!).
(Ἐξ ἐπιστολῆς Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου πρὸς μ. Μ. Χανιώτην, Ἰούνιος 1937) (*).

Παραθέτομεν ἐπίσης χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα καὶ ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ πρ. Φλωρίνης τοῦ ἔτους 1944, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει:

«... Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ παλαιοημερολογῖται δὲν ἀποτελοῦμεν ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ καὶ ἀνεξάρτητον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδεμία Ἐκκλησία μᾶς ἀνεγνώρισεν ὡς τοιαύτην, ἀλλ' εἴμεθα ἐντὸς τῆς ἀνεγνωρισμένης Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς μία ΦΡΟΥΡΑ, ἥτις φρουρεῖ τὸν θεσμὸν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑορτολογίου, ὃν ἠθέτησεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀποτελοῦν-

---

(*) Ἰδὲ καὶ ἐπιστολὴν πρ. Φλωρίνης πρὸς τὸν Κυκλάδων Γερμανὸν τῆς 9.11.1937 ὡς καὶ ἑτέραν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17.10.1937 εἰς Κ.Γ.Ο., Τόμον 1981, σελ. 250.

τες τὴν φ α ε ι ν ὴ ν καὶ ἀ λ ύ μ α ν τ ο ν ΠΛΕΥΡΑΝ τῆς Α ὐ τ ο κ ε φ ά λ ο υ Ἐ κ κ λ η σ ί α ς τ ῆ ς Ἑ λ λ ά δ ο ς (τῆς Νεοημερολογιτικῆς) : ... Κατὰ ταῦτα ἡμεῖς οἱ παλαιοημερολογῖται ὅσῳ καὶ ἂν παρουσιαζώμεθα κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, ὡς ἔχοντες ἰδίους εὐκτηρίους οἴκους, καὶ ἰδίους λειτουργούς, οὐχ ἧττον ὅμως καίτοι διατελοῦμεν ἐν πνευματικῇ ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τὴν καινοτομήσασαν Ἱεραρχίαν, ἅτε ἐχόμενοι στερρῶς τῶν θείων Κανόνων καὶ τῶν πιστῶν παραδόσεων, ἀποτελοῦμεν ἐν τῇ κανονικότητι ο ὐ χ ὶ ἰ δ ι α ι τ έ ρ α ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν ἐ κ ε ί ν η ς, μεθ' ἧς διεκόψαμεν προσωρινῶς διὰ λόγους Κανονικούς, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἀ ν ύ σ τ α τ ο ν φ ρ ο υ ρ ά ν, ὡς ἔφθην εἰπών, τὴν ἀγρύπνως φρυκτωροῦσαν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας... οἱ ἀλλοίαν γνώμην περὶ τούτου ἔχοντες... π ε ρ ι π ί π τ ο υ σ ι ν ε ἰ ς τ ὴ ν α ἵ ρ ε σ ι ν τ ο ῦ Π ρ ο τ ε σ τ α ν τ ι σ μ ο ῦ(!) καὶ τελοῦντες τὰ μυστήρια ἐν ὀνόματι ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΥ Ἐ κ κ λ η σ ί α ς, ὡς κάλλιον εἰπεῖν τῆς ἀτομικῆς των Ἐκκλησίας, ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ πάσης ΧΑΡΙΤΟΣ, ἧς ΤΑΜΕΙΟΥΧΟΣ τυγχάνει πᾶσα ἀνεγνωρισμένη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία» (!!!)

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς πιστοὺς κατηγορεῖ τοὺς Ἐπισκόπους Βρεσθένης Ματθαῖον καὶ Κυκλάδων Γερμανόν, διότι δέχονται καὶ διακηρύττουν τὰ ὅσα ὁ ἴδιος ἀπεδέχθη καὶ ὡμολόγησε ἐν ἔτει 1935, δὲν δέχονται, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦν τὰς κακοδοξίας του, τὰς ὁποίας τώρα κηρύσσει. Ἰδοὺ τί γράφει ἀκριβῶς:

«... δι' ὧν προσπαθοῦσιν οὗτοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκράτου δῆθεν Ὀρθοδοξίας, νὰ παγιδεύσουν αὐτοὺς (τοὺς πιστοὺς) εἰς τὴν λύμην τῆς κακοδοξίας, καὶ νὰ παρασύρωσιν εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας, εἰς δὲ τοὺς καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότος ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς συνιστῶμεν, ὅπως ἀποκηρύξωσιν αὐτοὺς καὶ τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ψυχοφθόρους διδασκαλίας, τὰς ἀντικειμένας πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ὑγιὲς πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐὰν ἐπιθυμοῦν νὰ τύχωσιν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας, εὑρισκομένης μόνον ἐν τῇ ΣΩΣΤΙΚΗ ΚΙΒΩΤΩ τῆς Κανονικῆς καὶ ἀνεγνωρισμένης Ἐκκλησίας» (δηλ. τῆς νεοημερολογιτικῆς).

ΕΡΩΤΩΜΕΝ: Εἶναι τὰ ἀνωτέρω λόγια Ὀρθοδόξου Ἱεράρχου καὶ ποιμένος, ἢ νεοημερολογίτου καὶ κακοδόξου; **Μήπως οἱ νεοημερολογῖται θὰ ἔλεγον περισσότερα ἐναν-**

τίον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ ὅσα λέγει ἐδῶ ὁ πρ. Φλωρίνης; Ποῦ εἶναι ἡ πρώτη του ὁμολογία;

Καθὼς βλέπομεν ἀνωτέρω βλασφημεῖ συνεχῶς, ἀποκαλῶν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. «ΦΡΟΥΡΑΝ» καὶ «ΑΛΥΜΑΝΤΟΝ ΠΛΕΥΡΑΝ», ἢ «ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ», ἢ «ὡς μὴ ἀποτελοῦσαν ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ», τὴν χαρακτηρίζει «Προτεσταντικὴν αἵρεσιν», τὴν δὲ ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν ἀποκαλεῖ «ΣΩΣΤΙΚΗΝ ΚΙΒΩΤΟΝ» καὶ «ΤΑΜΕΙΟΥΧΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ» καὶ ὅτι «... εἶναι ἐντὸς τῆς ἀνεγνωρισμένης Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας», μὴ λαμβάνων ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν ὁ πρώην Φλωρίνης τὰς κατὰ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καταδικαστικὰς ἀποφάσεις, καὶ ξεχνῶν καὶ τὰς ἰδικάς του διακηρύξεις ἐν ἔτει 1935, καθ' ἃς ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία, δεχθεῖσα τὸ καταδεδικασμένον νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον, κατέστη σχισματικὴ καὶ στερεῖται θείας Χάριτος.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται νὰ διαβάσουν ὅλην τὴν Ἐγκύκλιον τῆς 1ης Ἰουνίου 1944, διὰ νὰ διαπιστώσουν μόνοι των τὰς τοιαύτας πλάνας καὶ βλασφημίας.

Πράγματι εἶναι νὰ λυπᾶται κανεὶς πλέον. Πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοιοῦτον ποιμένα; Ἀλλοτρία τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ φωνὴ αὐτοῦ, «ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσουσι, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ», διότι ἐνῷ τὸ 1935 ἐλάλει ὡς Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης, νῦν ὡς κακόδοξος συγκλώθει τὰ ἀσύγκλωστα.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω βλάσφημον Ἐγκύκλιον τοῦ 1944, ὁ πρώην Φλωρίνης ἔκαμε μίαν «Διασάφησιν» καὶ θὰ ἀνέμενε κάποιος νὰ διορθώσῃ ἢ ἔστω νὰ διασαφήσῃ ἐπὶ τὸ ὀρθοδοξότερον τὰ ὅσα βλάσφημα εἶπεν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπικυρώνει τὴν προηγουμένην κακόδοξον θέσιν του:
Ἰδοὺ τί γράφει:

Ἐντεῦθεν συνάγομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι μία ἀνεγνωρισμένη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, τότε μόνον ἀπόλλυσι τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ τὸ κῦρος τῶν θείων Μυστηρίων, ὅταν ἀναγνωρισθῇ καὶ αὕτη αἱρετικὴ ἢ Σχισματικὴ ὑπὸ πανορθοδόξου Συνόδου, μόνης δικαιουμένης νὰ ἀφαιρέσῃ ἐξ αὐτῆς τὴν Χάριν καὶ τὸ Θεῖον κῦρος τῶν Μυστηρίων, διότι καὶ μόνη Αὕτη δικαιοῦται νὰ παρέχῃ ταῦτα εἰς Αὐτήν.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1950

Ἂς ἴδωμεν καὶ τὴν συνέχειαν. Ἂς ἴδωμεν τώρα τὴν διδαχὴν τοῦ πρώην Φλωρίνης ἐν ἔτει 1950.

Τὴν 26ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1950, δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου, ἐξέδωσε μίαν Ἐγκύκλιον ὑπ' ἀριθ. 13. Δι' αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935 καὶ ἀπεκήρυττε ὅσα κακόδοξα ἐκήρυξε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ἕως τότε.

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὴν Ἐγκύκλιον αὐτήν:

..«Κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1935 ἐκηρύξαμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν Σχισματικήν· ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις τὴν τοιαύτην διακήρυξιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐντελλόμεθα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν τελούμενα Μυστήρια, ὡς σχισματικῶν ὄντων τούτων, στεροῦνται τῆς Ἁγιαστικῆς χάριτος.

Ὡσαύτως, οὐδένα Νεοημερολογίτην δέον νὰ δέχεσθε εἰς τοὺς Κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐξυπηρετῆτε τοῦτον, ἄνευ προηγουμένης ὁμολογίας δι' ἧς νὰ καταδικάζῃ οὗτος τὴν καινοτομίαν τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ νὰ κηρύσσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τούτων σχισματικήν. Προκειμένου δὲ περὶ βαπτισθέντων ὑπὸ τῶν καινοτόμων νὰ μυρώνωνται διὰ Ἁγίου Μύρου ὀρθοδόξου προελεύσεως, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ παρ' ἡμῖν.

Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὑστάτην ἔκκλησιν καλοῦντες αὐτοὺς Πατρικῶς, ὅπως προσέλθωσιν εἰς Ἕνωσιν μεθ' ἡμῶν, ἣν ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Πατρῴας εὐσεβείας ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀποτελεῖ τὸν διακαῆ πόθον πάντων ἡμῶν.

Προσκαλοῦντες δὲ ὑμᾶς, αἴρομεν τὰ ἐξ ὑπαιτιότητος ἡμῶν δημιουργηθέντα σκάνδαλα καὶ πρὸς τοῦτο ἀνακαλοῦμεν καὶ ἀποκηρύσσομεν πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ἕως σήμερον ἐγράφη καὶ ἐλέχθη ὑφ' ἡμῶν, διὰ κηρυγμάτων, διασαφήσεων, δημοσιευμάτων καὶ ἐγκυκλίων, ἀπᾷδον καὶ ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὰς Ἀρχὰς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας οὗτινος τὸ κήρυγμα περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἐκδοθείσῃ ἐγκυκλίῳ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὸ ἔτος 1935 ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐπιστημονικὸν ὅρον «Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ».

Τί δεικνύουν τὰ ἀνωτέρω ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα; Ὅτι ὅσα διεκήρυξεν ἐν ἔτει 1935 εἶναι ὀ ρ θ ό δ ο ξ α καὶ ἑπομένως ὅσοι τὰ ἐτήρησαν ἀπαρασαλεύτως καὶ παρέμειναν πιστοὶ εἰς αὐτὰ εἶναι ὄντως ὀ ρ θ ό δ ο ξ ο ι καὶ δικαιώνεται πλήρως ὁ ἀγώνας των καὶ εἶναι ἄξιοι ἐπαίνου, ὅσα δὲ εἶπεν καὶ ἐκήρυξεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ 1937 ἕως τὴν 26ην Μαΐου 1950 εἶναι κ α κ ό δ ο ξ α καὶ ὅσοι τὰ ἀπεδέχθησαν καὶ τὰ ἐνισχύουν παραμένοντες ἕως σήμερον εἰς αὐτά, θὰ κατακριθῶσιν ὡς συνδημιουργοὶ καὶ συνυπεύθυνοι μὲ τοὺς προκαλέσαντας τὸ σχίσμα.

Τί λέγει ἀκόμη ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη; Ὅτι πράγματι «αἴρει τὰ ἐξ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ αὐτοῦ σκάνδαλα», ὁ πρ. Φλωρίνης, ἀλλὰ δὲν τὰ διορθώνει καὶ παραμένουν σκάνδαλα. Μήπως τοιαύτην «διόρθωσιν» δὲν ἔκαμε καὶ ὁ Ἰούδας, εἰπὼν μὲν τὸ «ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον», ἀλλὰ δὲν διώρθωσε τὸ κακὸν ποὺ ἔκαμε, νὰ ζητήσῃ δηλαδὴ συγγνώμην ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, ἀλλὰ «ἀπελθὼν ἀπήγξατο»!

Καὶ οὗτος ὄχι μόνον δὲν ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθὲν ΣΧΙΣΜΑ, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς καθαρᾶς ὁμολογίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀλλὰ καλεῖ νὰ σπεύσουν οἱ σκανδαλισθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς μετάνοιαν καὶ ἕνωσιν μετ' αὐτοῦ!!! Δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχίσμα!!!

Περίεργον λοιπόν. Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἴδιος καθ' ἑκάστην ἀνεγίνωσκε λέγει ὅτι: «Ὅστις σκανδαλίσει ἕναν τῶν μικρῶν τούτων, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν», οὗτος δὲ πράττει τὸ ἀντίθετον: «Καλεῖ τοὺς σκανδαλισθέντας ὀρθοδόξους εἰς «ἕνωσιν μετ' αὐτοῦ» διὰ νὰ σωθοῦν!

Καὶ τὰ σκάνδαλα αὐτὰ τὰ «ΕΞ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ» δημιουργηθέντα δὲν ἦσαν μικρὰ καὶ ἐλάχιστα, ἀλλὰ ἀφεώρων τὴν πίστιν, καὶ ἀφεώρων οὐχὶ «ΕΝΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΤΟΥΤΩΝ», ὡς ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἔσχισεν. Τὰ δημιουργηθέντα σκάνδαλα τὰ «ΕΞ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ» ἔσχισαν τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδημιούργησαν τὸ σχίσμα, τὸ δὲ ἁμάρτημα τοῦ σχίσματος οὔτε μὲ μαρτυρικὸν αἷμα δὲν ξεπλύνεται, ὅπως λέγουν οἱ Πατέρες, ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ Ὁποία εἶναι ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΟΥ 1950

Αὐτὴν τὴν Ἐγκύκλιον ὁ πρώην Φλωρίνης τὴν ἐκυκλοφόρησε *μὲ ὑστεροβουλίαν, δι' αὐτὸ καὶ ποτέ δὲν τὴν ἐφήρμοσεν*, ἀλλὰ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν καὶ χειροτέραν κατάστασιν. Τὴν ἐκυκλοφόρησε μόλις δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου καὶ εἶχε σκοπὸν μέ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ ἀποσπάσῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. Κληρικοὺς καὶ Λαϊκούς, ν' ἀποδυναμώσῃ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐπίσης ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἐξαπατοῦσε καὶ τὰς Ἱερὰς Μονάς, καὶ θὰ τὰς ἔσυρε πίσω του, ὥστε νὰ «πετύχῃ» τὸ «γεφύρωμα» παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, ὅπως εἶχε συμφωνήσῃ μέ τὸν Σπυρίδωνα Βλάχο.

Ἂς ἴδωμεν ὅμως καὶ μετὰ τὴν Ἐγκύκλιον αὐτὴν τί πιστεύει καὶ τί διδάσκει ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, μὲ λόγια καί μὲ ἔργα.

Δυστυχῶς, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια του, *ὁ πρώην Φλωρίνης ποτέ δέν ἐπίστευσε εἰς τὴν* Ἐγκύκλιον αὐτὴν διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὴν ἐφήρμοσεν ποτέ. Δέν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ 13 ἔτη (1937 — 1950) ἐβλασφήμει καὶ ἐπολεμοῦσε Διὰ τοῦτο δὲν προέβη μετὰ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων πού εἶχε μαζί του εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Ἀγῶνος καὶ τὴν διασφάλισιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Ἐφ' ὅσον κατ' αὐτὸν καὶ τὴν «Σύνοδόν» του οἱ ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἦσαν «ἀντικανονικοὶ» διατί δέν προέβησαν εἰς οὐδεμίαν «Κανονικὴν» χειροτονίαν; Διατί ἄφησεν τὴν «Ἐκκλησίαν» ἄνευ διαδόχων; Τί σημαίνει τοῦτο; Ὅτι δὲν ἐπίστευεν ὀρθοδόξως. Δέν ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐπίστευεν, ὅτι τό νέον Ἡμερολόγιον εἶναι σχίσμα, ἀλλὰ ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Κανονικὴ Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ πρέπει νὰ ὑποταχθοῦν οἱ παλαιοημερολογῖται.

Τὸ ἐρώτημα λοιπὸν εἶναι: Ἐὰν ἐπίστευον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς τὴν Ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διατί δὲν ἄφησαν Ἐπισκόπους διαδόχους. Μήπως ἤθελον τὴν Ἐκκλησίαν ἀκέφαλον, διὰ νὰ ὑποταγοῦν οἱ Γ.Ο.Χ εὐκολώτερον εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν; Ἀσφαλῶς ἔτσι βεβαιοῦν τὰ πράγματα καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς αἱ

χειροτονίαι τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἐξήγειραν τὴν μανίαν των 'Αποκαλύπτεται λοιπὸν ὅτι σκοπὸς των ἦτο νὰ ΜΕΙΝΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟΙΜΑΝΤΟΣ, ἵνα διαλυθοῦν τὰ πρόβατα, ὡς μὴ ἔχοντα ποιμένα.

ΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΒΛΑΧΟΝ

Τὸ 1950 ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐδέχθη εἰς συνομιλίαν τὸν Σπυρίδωνα Βλάχον, (τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς νεοημερολογιτικῆς 'Εκκλησίας) καὶ συνεφώνησεν μετ' αὐτοῦ νὰ διαλύσουν τὴν Μονὴν Κερατέας καὶ κατόπιν αὐτοὶ ἥσυχοι «θὰ γεφυρώσουν» τὸ χάσμα παλαιοημερολογιτῶν καὶ Νεοημερολογιτῶν. 'Αποκαλύπτων τὴν συνωμοσίαν αὐτὴν εἰς τὸ βιβλίον του «ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ» ὁ κ. Σταῦρος Καραμῆτσος (συνεργάτης τοῦ πρ. Φλωρίνης) γράφει:

«Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναλήψεως τοῦ 'Αρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου ὑπὸ τοῦ Σπυρίδωνος Βλάχου... ἔκειντο πολλὰ ζητήματα χρήζοντα ταχείας ἐπιλύσεως (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ 'Ημερολογιακόν). 'Επεσκέφθη (σ.σ. ὁ Σπυρίδων) διὰ τοῦτο τὸν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέετο δι' ἀδελφικῆς φιλίας... καὶ εἶπε εἰς αὐτὸν τὰ ἑξῆς: «Χρυσόστομε ἡ 'Εκκλησία μᾶς ἔκαμε πρίγκιπας. Πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ διαλύσωμεν τὴν Μονὴν τῆς Κερατέας... καὶ κατόπιν ἡμεῖς θὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ 'Ιεροὺς Κανόνας τῆς 'Εκκλησίας...».

῞Ετσι ἑρμηνεύονται καὶ οἱ Νερώνειοι Διωγμοὶ τοῦ 50 κατὰ τῆς ἐν λόγῳ 'Ιερᾶς Μονῆς.

'Εν συνεχείᾳ ὁ «ἀρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν» Σπυρίδων ἐνημέρωσε τὴν Σύνοδόν του καὶ τὸ 'Υπουργεῖον 'Εσωτερικῶν περὶ τῶν συνομιλιῶν καὶ συμφωνιῶν πού εἶχεν εἰς Κηφισίαν μὲ τὸν πρώην Φλωρίνης.

Διὰ τὰς διαπραγματεύσεις αὐτὰς ὁ 'Υπουργὸς 'Εσωτερικῶν κ. Μπακόπουλος εἰς τὴν 'Εφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τῆς 9.3.1951 δηλώνει:

«Αἱ διεξαχθεῖσαι διαπραγματεύσεις μὲ τὸν 'Αρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα εὐωδοῦντο καὶ ἔφθασαν εἰς σημεῖον νὰ καταλήξουν εἰς πλήρη ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ πρώην Φλωρίνης τῆς πλάνης του. Δυστυχῶς οἱ ἡγούμενοι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν παλινώδησαν, ἂν καὶ ἡ ἐπίσημος 'Εκκλησία ἐξήντλησεν ὅλα τὰ ὅρια

τῶν παραχωρήσεων. Καὶ τοὺς Ἐπισκόπους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν θὰ ἀποκαθίστα σὺν τῷ χρόνῳ. Καὶ τοὺς ἱερεῖς των θὰ ἐχειροτόνει ἐὰν ἦσαν ἄξιοι χειροτονίας κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν τελεσθέντα μυστήρια καὶ ἱεροπραξίας θὰ ἀνεγνώριζεν ὡς ἐγκύρους καὶ οἱ Ναοὶ θὰ παρεχωροῦντο δι' ὅσους θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἑορτάσουν κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Ὅλα τὰ ἀπεδέχθησαν τόσον ὁ πρώην Φλωρίνης, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν (*) καὶ καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας, ἐκπρόσωποι αὐτῶν διακεκριμένοι Νομικοὶ ἐπρόκειτο νὰ διατυπώσουν τὸ σχετικὸν πρακτικόν. Δυστυχῶς, ὅπως εἶπον καὶ προηγουμένως, καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὸ ὅλον ζήτημα, τὴν τελευταίαν στιγμὴν παρενέβησαν ἀνεύθυνοι παράγοντες τῶν λαϊκῶν τάξεων, μόνον σκοπὸν ἔχοντες τὴν ἀνίερον ἐκμετάλλευσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν ἀφελῶν Χριστιανῶν πρὸς ἴδιον ὄφελος οἰκονομικὸν καὶ ἐπηρέασαν τὸν ἀσθενῆ, ὡς ἀπεδείχθη, χαρακτῆρα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅστις παλινωδῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν τηρεῖ τὰ ὅσα ὑπεσχέθη....».

Ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργὸς ἐδήλωνε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ πρώην Φλωρίνης ... ὑπεσχέθη νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλην τὴν ἐπιρροήν του διὰ τὴν ΕΠΑΝΟΔΟΝ τῶν χριστιανῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»! (σ.σ. τῆς Νεοημερολογιτικῆς).

Θαυμᾶστε τὸν πρώην Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος δῆθεν ὡμολόγησε!

Ἐπίσης καὶ ὁ ἴδιος ὁ πρώην Φλωρίνης, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1952 εἰς τὸ μακροσκελὲς κείμενον τῆς παραιτήσεώς του ἔγραφεν:

«... Ἐτέθημεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος... ἵνα ΓΕΦΥΡΩΣΩΜΕΝ αὐτοσυγκρατοῦντες ἀφ' ἑνὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΟΣ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐκοσμίας καὶ ὡριμότητος... Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ διὰ μέσων διαφωτιστικῶν καὶ εἰρηνικῶν νὰ πείσῃ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ΑΠΟΣΧΙΣΘΕΝΤΑΣ Παλαιοημερολογίτας...».

Ἀκούεις ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα; Οἱ παλαιοημερολογῖται ἀπεσχίσθησαν, ὄχι οἱ Νεοημερολογῖται! Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία τοῦ Φλωρίνης μετὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1950!

(*) Ἐννοεῖ τοὺς μετὰ τοῦ Φλωρίνης Χατζῆ, Λιώσην καὶ Βαρυκόπουλον. Αὐτὴ ἦτο ἡ συνέπεια τῆς ὁμολογίας των.

Πρὸ τῶν ἀποκαλύψεων τούτων καὶ 7 μῆνας μετὰ τὴν «Ὁμολογίαν» τῆς 26ης Μαΐου 1950 ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΒΡΑΔΥΝΗ» τῆς 11.12.1950 δηλώνει ἐπισήμως τὰ κάτωθι:

«... Ἂν δὲ ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἐξήλθομεν ἀμέσως μετὰ τὸ 1924 εἰς τὸν ἑορτολογικὸν ἀγῶνα, τὸ ἐπράξαμεν, ἵνα μὴ γίνωμεν αἴτιοι σχίσματος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου, διότι ἠλπίζαμεν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὴν προσχώρησιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ νέον Ἡμερολόγιον. Ἀλλ' ὅτε εἴδομεν, ὅτι τὸ ΣΧΙΣΜΑ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ καὶ ἄνευ ἡμῶν καὶ ὅτι τοῦτο ἐλλείψει ποιμαντορικῆς ἐποπτείας καὶ καθοδηγήσεως ἐξετρέπετο εἰς ἀκρότητας ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (τῶν νεοημερολογιτῶν σ.σ.) καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Ἱεραρχίας ἐπεδύθημεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἵνα καθησυχάσωμεν τὴν Ὀρθόδοξον συνείδησιν ἡμῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου καὶ ἵνα προλάβωμεν περισσότερα ἔκτροπα... Καὶ ἐνῷ ἡ Ἱεραρχία χάριν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γοήτρου αὐτῆς, ἔδει νὰ εἰσηγηθῇ εἰς ἕναν Μητροπολίτην νὰ ΥΠΟΚΡΙΘΗ τὸν παλαιοημερολογίτην καὶ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως συγκρατήσῃ τὸν ἀγῶνα εἰς τὰ ὅρια τὰ κανονικά, μόλις ἐξῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ΙΔΕΟΛΟΓΟΙ Ἀρχιερεῖς, ὅπως κατευθύνωσιν αὐτὸν καὶ συγκρατήσωσιν εἰς τὰ πλαίσια τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ράγδην ἐπέπεσον οἱ Καινοτόμοι...».

Νὰ ἡ ἀληθὴς ὁμολογία του, ὅ,τι ἔλεγε καὶ ἔπραττε ἦσαν μία ὑποκρισία. Ὢ Θεέ μου, καὶ ἦτο Ἀρχιερεύς!...

Τί ἀποδεικνύουν ὅλα τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ἐλέχθησαν, ἐγράφησαν, καὶ ἐφηρμόσθησαν μετὰ τὴν «Ὁμολογίαν» τῆς 26ης Μαΐου 1950 ὑπὸ τοῦ «ΙΔΕΟΛΟΓΟΥ» πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου;

Πρῶτον καὶ κύριον, ἀποκαλεῖ τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Σχίσμα καὶ τοὺς Γ.Ο.Χ. σχισματικούς, διότι ἀπεσχίσθησαν, λέγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν!

Δεύτερον διδάσκει νὰ γινώμεθα ὑποκριταί! Τὸ ἁμάρτημα τῆς ὑποκρισίας ποὺ ἐκαυτηρίαζε συνεχῶς ὁ Κύριος λέγων «οὐαὶ ὑμῖν... ὑποκριταὶ» διὰ τὸν πρώην Φλωρίνης εἶναι μεγάλη ἀρετὴ καὶ διὰ τοῦτο ἔπαιξε τὸν ρόλον αὐτόν. Ἔγινε ὑποκριτής. Διδάσκει ὅτι «ἔπρεπε κάποιος Μητροπολίτης νὰ ΥΠΟΚΡΙΘΗ τὸν Παλαιοημερολογίτην» καὶ τὸ ἔπραξε ὁ ἴδιος δυστυχῶς.

Κάποιος ὡμίλησε περὶ συνέσεως ποιμαντικῆς τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅτι δηλαδὴ ἡ ὑποκρισία αὐτὴ ἦταν σωστή, διὰ νὰ διαφυλάξῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τὸ σχίσμα. Ἄλλο ὅμως εἶναι ἡ ποιμαντικὴ διάκρισις, διὰ νὰ ὠφελήσωμεν τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς ὁδηγήσωμεν εἰς τὴν σωτηρίαν διὰ μιᾶς διακριτικῆς ἀντιμετωπίσεως καὶ ἄλλο ἡ ὑποκρισία. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγένετο «τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα τοὺς Ἰουδαίους κερδίσῃ...». Δὲν ἐγένετο χριστιανός, διὰ νὰ ὡδηγήσῃ τοὺς χριστιανοὺς μακρὰν τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος μᾶς λέγει, ὅτι «ἔγινε παλαιοημερολογίτης», διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ΣΤ΄ κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου σαφῶς διδάσκει ὅτι «αἱρετικοὺς δὲ (λέγομεν) καὶ τοὺς προσποιουμένους τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁμολογεῖν, ἀντισυνάγοντας δὲ τοῖς κανονικοῖς Ἐπισκόποις».

Τρίτον: Πᾶσαι αἱ ἐνέργειαί του χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν προσπάθειά του νὰ μὴ χάσῃ τὸ κῦρος ἡ Ἐκκλησία του (ἡ νεοημερολογιτική) καὶ νὰ μὴν ἀπωλέσῃ τὸ γόητρόν της ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία.

Τέταρτον: Τὰ σχέδια περὶ «ΓΕΦΥΡΩΣΕΩΣ» παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν καὶ ὑποταγῆς τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τοὺς νεοημερολογίτας, ἐξελίσσονται ὁμαλῶς καὶ φθάνουν μέχρι τὴν συμφωνίαν ἐπὶ Σπυρίδωνος Βλάχου, πλὴν δὲν ὡλοκληρώθηκαν μᾶλλον ἐναυάγησαν καὶ ὁ Φλωρίνης ἐξορίζεται ἐπὶ μικρὸν διάστημα.

ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ «ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ»

Προκειμένου νὰ ὑπαγάγῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος συνέλαβεν καὶ διετύπωσεν σειρὰν προτάσεων. Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ κείμενον τῶν προτάσεών του.

«ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΘΗ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

1) Οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ Παλαιοημερολογῖται νὰ μνημονεύουν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, οἱ δὲ Ἱερεῖς των νὰ μνημονεύουν αὐτούς, ὡς καὶ μέχρι σήμερον.

2) Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ λογοδοτοῦν εἰς ἕναν Ἔξαρχον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, αὐτὸς δὲ εἰς ἕνα κρατικὸν πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κρατικὸν πρόσωπον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ φαίνεται ἀρχικῶς, ὅτι ὁ Παλαιοημερολογιτισμὸς ἔχει νὰ κάμῃ μόνον μὲ τὸ κράτος καὶ οὐχὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ δὲ εἰσπράξεις νὰ συγκεντρώνωνται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

3) Οἱ Ἱερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ν' ἀναγνωρισθοῦν μόνον οἱ κανονικοὶ (ὅσοι δηλ. ἐχειροτονήθησαν μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ὑπὸ κανονικοῦ Ἀρχιερέως).

4) Οἱ χειροτονηθέντες παρὰ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, ὅσοι εἶναι ἔγγαμοι, νὰ τοὺς ἀνεχθῶμεν ὑπὸ τύπον προσωρινότητος, διότι αὐτοί, ὡς μὴ ἀντιδραστικοὶ τακτοποιοῦνται εὐκόλως.

5) Ἅπαντες οἱ Ἱερομόναχοι, μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ νὰ περιορισθοῦν ἀμέσως εἰς τὰς Μονάς των ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας. Οἱ δὲ Ἁγιορεῖται νὰ περιορισθοῦν ἀμέσως εἰς Ἅγιον Ὄρος, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἐμφυτεύουν τὸν φανατισμὸν εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας. Θὰ ἐξέρχωνται δὲ τῶν Μονῶν μόνον μοναχοὶ ἢ μοναχαὶ (οὐδέποτε δὲ Ἱερομόναχοι) διὰ ὑλικὰς ὑπηρεσίας τῶν Μονῶν, τῇ ἐγγράφῳ πάντοτε ἀδείᾳ τοῦ Ἐξάρχου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

6) Αἱ μικραὶ μοναὶ νὰ διαλυθοῦν ἢ νὰ περιορισθοῦν οἱ μοναχοὶ ἢ μοναχαί των εἰς δύο τρεῖς μεγάλας τοιαύτας, αἵτινες νὰ τελοῦν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἐξάρχου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

7) Νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ πάλιν συνεννόησις μετὰ τῶν Φλωρίνης, Λιώση καὶ Χατζῆ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἀποκατασταθοῦν ὡς βοηθοὶ Ἐπίσκοποι κάπου ἂν βεβαίως τοῦτο τὸ ἐγκρίνῃ ἡ Ἐκκλησία.

8) Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω νὰ διατυπωθοῦν καὶ κοινοποιηθοῦν εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς δι' Ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων.

9) Εἰς τὸν Ἔξαρχον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ δοθῇ ἔγγραφον ἀπόρρητον καὶ ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους, ἵνα τὸν βοηθήσουν οἱ ἀνωτέρω εἰς τὸ ἔργον του.

10) Ὅσοι ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν παλαιοημερολογιτικῶν Ναῶν δυστροποῦν αἱ Ναοί των νὰ κλείωνται ἀμέσως.

11) Ἐκ μέρους τοῦ Ἐξάρχου νὰ γίνεται συγκέντρωσις τοῦ Κλήρου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ Κατήχησις, ὅτι τὸ ζήτημα τὸ παλαιοημερολογιτικὸν δέν εἶναι δογματικὸν καὶ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιερέως.

12) Ὅσοι θὰ χειροτονῶνται Κληρικοὶ νὰ ἔχουν τὰ προσόντα, ὅπως καὶ οἱ Νεοημερολογῖται Κληρικοί.

13) Νὰ γραφοῦν βιβλία κατάλληλα πρὸς διαφωτισμὸν τοῦ πληρώματος, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι δογματικὸν καὶ δὲν βλάπτει νὰ δεχθῶμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου.

14) Νὰ γίνῃ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Κλήρου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διὰ τῶν ἰδίων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ νὰ ἐφαρμόσθοῦν αἱ ἀποφάσεις των ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας.

15) Νὰ ὑφίσταται ὁ διωγμός, ἵνα δυνηθῶμεν οἱ δεχόμενοι τὴν λύσιν ταύτην νὰ πείσωμεν τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν Ναῶν Ἱερεῖς καὶ Λαϊκοὺς νὰ δεχθοῦν τὴν λύσιν ταύτην.

Μὲ τὰ μέτρα ταῦτα ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐντὸς 6 μηνῶν ἢ τὸ πολὺ πολὺ ἑνὸς ἔτους θὰ εἰσέλθῃ καὶ τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα εἰς τὴν κανονικήν του τροχιάν, διότι καὶ Ἀρχιερεῖς θὰ ὑποκύψουν καὶ Ἱερεῖς καὶ Λαός, ὁπότε ἀρχικῶς θὰ ὑπάρχῃ ὁ παλαιοημερολογιτισμὸς ὑπὸ τὴν διοίκησιν πάντοτε τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ καμουφλαρισμένα, ἀργότερα δὲ θὰ ἐκλείψῃ τελείως, διότι οἱ ἔγγαμοι Ἱερεῖς, δὲν ἔχουν ποτὲ τὸν φανατισμὸν τῶν Μοναχῶν.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ μυστικὴ αὐτὴ συμφωνία ἀρχικῶς μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Παλαιοημερολογιτισμοῦ, δὲν θὰ δυνηθῇ οὐδεμία ἀπολύτως Κυβέρνησις νὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μονομερῶς καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἐλευθερίαν, διότι θὰ ἐπέμβῃ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ θὰ εἴπῃ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ ἁρμόδιον Ὑπουργόν, αὐτὴ ἡ συμφωνία ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ τηρηθῇ ἵνα προϊόντος τοῦ χρόνου τακτοποιηθῇ ὁριστικῶς τὸ ζήτημα. Καὶ τότε, ὅταν οἱ Παλαιοημερολογῖται αἱ ἀρνούμενοι νὰ συμμορφωθοῦν ἴδουν, ὅτι καμμία Κυβέρνησις δὲν τοὺς ὑποστηρίζει ἀσφαλῶς θὰ ὑποκύψουν.

Τελικῶς ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἵνα ἐπιτύχουν πάντα τ' ἀνωτέρω, μόνον θὰ ἐπιτύχουν διὰ προσώπων προερχομένων ἐκ τοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ καὶ μὲ τὴν δέουσαν ἐξουσίαν.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ γίνῃ μεγίστη προσπάθεια, ἥτις εἶμαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀποφέρῃ ἀγλαοὺς καρπούς».

Πῶς νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὰς ἀνωτέρω σκέψεις-προτάσεις τοῦ πρώην Φλωρίνης; Ποῖος ἠδύνατο νὰ ἀρχιτεκτονήσῃ τέτοια προδοσία; Ἐπειδή, λέγει, οἱ παλαιοημερολογῖται βλέπουν τοὺς νεοημερολογίτας Δεσποτάδες, ὡς διώκτας, καὶ εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς πείσουμε νὰ μνημονεύουν τὸ ὄνομά τους, δι' αὐτὸ προτείνει ὁ ἴδιος νὰ μνημονεύουν αὐτὸν (δηλ. τὸν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον) καὶ αὐτὸς νὰ μνημονεύῃ τὴν Νεοημερολογιτικὴν Σύνοδον.

Ἔτσι ἡ καινούργια λύσις τὴν ὁποίαν προσφέρει ὁ πρ. Φλωρίνης, τὸ 1951 εἶναι νὰ μνημονεύουν οἱ παλαιοημερολογῖται ἱερεῖς τὸν πρώην Φλωρίνης καὶ αὐτὸς νὰ μνημονεύῃ τὴν νεοημερολογιτικὴ Σύνοδο, ὥστε νὰ μὴ γίνεται πολὺ αἰσθητὴ ἡ ὑπαγωγὴ καὶ ἀντιδροῦν οἱ παλαιοημερολογῖται. Ποῖον τὸ συμπέρασμα καὶ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω; Ὅτι ὁ πρώην Φλωρίνης διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀποδεικνύει τὴν ἱκανότητά του εἰς τὸ ὑ π ο κ ρ ί ν ε σ θ α ι.

Ὅμως καὶ αἱ ἀνωτέρω προτάσεις του δὲν ἐγένοντο δεκταί, διότι ὁ Σπυρίδων Βλάχος, ἐν τῇ ἀφροσύνῃ του ἴσως, δὲν ἐδέχθη τὴν λύσιν αὐτὴν διὰ τοὺς ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, διότι εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ μνημονεύουν ἀπ' εὐθείας αὐτόν.

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς ἔγραφεν μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν διαπραγματεύσεων ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ:

«Ἡ δευτέρα αἰτία τῆς ἀποτυχίας εἶναι ἡ περίεργος καὶ ἀψυχολόγητος σπουδὴ τῶν ἁρμοδίων νὰ ἐκβιάσουν μίαν οἱανδήποτε λύσιν. Οὕτω ἐπρότειναν, ὅπως ἐντὸς τριῶν ἢ ἓξ ἡμερῶν οἱ Παλαιοημερολογῖται ἀποδεχθῶσιν τὴν μνημόνευσιν ἐπ' Ἐκκλησίαις τοῦ Νεοημερολογίτου Μητροπολίτου. Ἀφήνομεν ὅλους τοὺς ἄλλους λόγους ποὺ κατέστησαν προβληματικὴν τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεως αὐτῆς καὶ ἐρωτῶμεν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβληθοῦν αἱ ψυχολογικαὶ προϋποθέσεις τόσον συντόμως, ὥστε ὁ παλαιοημερολογίτης, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐθεώρει ἐκ τῶν πραγμάτων ἐχθρόν του καὶ διώκτην του τὸν Μητροπολίτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλὰ ὑπέφερε, νὰ δεχθῇ νὰ τὸν θεωρῇ προϊστάμενόν του καὶ φίλον του; Ἡμεῖς τοὐλάχιστον δὲν ἀνεκαλύψαμεν μίαν τοιαύτην μαγικὴν ράβδον. Ματαίως ἐζητήσαμεν πίστωσιν χρόνου». (Ἀνακοινωθὲν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., Ἐθνικὸς Κῆρυξ, 9.3. 1951).

ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Ἰδοὺ τί ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ ὁ μεγάλος πολέμιος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ σημερινὸς «Δημητριάδος» Χριστόδουλος εἰς τὴν διδακτορικήν του διατριβήν:

«. . . . .

4. Διοικητικὴ ὑπαγωγὴ παλαιοημερολογιτικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ κανονικὸν παλαιοημερολογίτην Ἐπίσκοπον ἔχοντα τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν λύσιν ταύτην φέρεται, κατὰ προφορικὰς ἐγκύρους μαρτυρίας, ἐπιδιώξας ἐν ἔτει 1951 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἐλθὼν πρὸς τοῦτο εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ «πρ. Φλωρίνης» Χρυσοστόμου, πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς μείζονος παρατάξεως τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν. Εἰδικώτερον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἐφέρετο διατεθειμένος ὅπως εἰσηγηθῇ ἐπὶ Συνόδου τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἱεράρχου τούτου ὡς τακτικοῦ καὶ ἰσοτίμου μέλους τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐμπεπιστευμένου τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν καὶ καθοδήγησιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐπιτελούντων τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν κατὰ τὸ παλ. ἡμερολόγιον. Ἡ λύσις αὕτη, μὴ εὐνοηθεῖσα τότε ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἠδύνατο οὐχ' ἧττον νὰ συμβάλληται θετικῶς εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος, διότι θὰ ἦρεν ἐκ μέσου τὸ σχίσμα καὶ θὰ ἀποκαθίστα κανονικῶς τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ναὶ μὲν ἡ λύσις αὕτη προϋπέθετε τὴν διατήρησιν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιοημερολογιτικῆς μειονότητος, ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἑνότητα, ἐνῷ ἀντιθέτως θὰ ἐτόνιζεν ἐπὶ μᾶλλον, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς διαφορᾶς, τὸ εὐρὺ πνεῦμα ὑφ' οὗτινος διαπνέεται ἀείποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Κατὰ τὰς σχετικὰς πληροφορίας ἡμῶν ἡ πρότασις γενικῶς αὕτη προσέκρουσεν εἰς τὸ θέμα τοῦ «μνημοσύνου» τοῦ Ἐπισκόπου, διότι ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἔταξεν ὡς ἀπαράβατον ὅρον τὴν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις παλαιοημερολογιτῶν τελουμέναις Ἱ. Ἀκολουθίαις. Τὴν πρότασιν ταύτην δὲν ἐδέχθησαν τότε οἱ παλαιοημερολογῖται ἐμμείναντες εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ὅπως μνημονεύωσι τῶν ἰδίων αὐτῶν «Ἐπισκόπων». Ἀγνοοῦντες ἴσως οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» τὰς προσπαθείας αἵτινες κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐπιτεύξεως μιᾶς συμφωνίας ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, κατεμέμφοντο ἐν ἔτει 1955 τῶν ταγῶν αὐτῆς διὰ τὴν ἣν εἶχον τηρήσει ἔναντι τοῦ «πρ. Φλωρίνης» στάσιν, τονίζοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε περιβάλει μὲ κάποιο κῦρος καὶ νὰ

τοῦ ἀνεγνώριζε κάποιαν ἐξουσίαν· τότε ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐπικίνδυνον χάσμα μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ κρατούσης Ἐκκλησίας δὲν θὰ διηνοίγετο καὶ αἱ ἐγκληματικαὶ ἀκρότητες τῶν παρανόμων χειροτονιῶν δὲν θὰ ἀπετολμῶντο...».

Ἐν τούτοις καὶ παρὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν προσπάθειαν υἱοθετήσεως τῆς λύσεως ταύτης, ἡ πρότασις ἐπανελήφθη ἔκτοτε δίς. Οὕτως ἐν ἔτει 1957 ἐγένετο βολιδοσκόπησις ὑπὸ Ὑπουργοῦ φίλου τῆς παρατάξεως τοῦ «πρ. Φλωρίνης» ἐὰν θὰ ἐδέχετο ἡ παράταξις αὕτη νὰ μνημονεύῃ τοῦ οἰκείου κανονικοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς προτάσεως ταύτης ἀπορριφθείσης ὡς ἀπαραδέκτου. Ἐν ἔτει δὲ 1963 δι' ὑπομνήματος πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁμὰς λαϊκῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ μή, ὑπέδειξαν ὡς μόνην λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, τὴν διοικητικὴν ἐξάρτησιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ κλήρου ἀπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας διὰ μέσου Ἱεράρχου ἐκ τῶν παλαιοημερολογιτῶν προερχομένου καὶ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὑπαγομένου. «Εἰς τί ἄραγε — παρετήρουν — θὰ ἔβλαπτεν ἡ παρουσία ὁμόφρονος, ὁμορρύθμου, ὁμοτρόπου πρὸς τὸ (παλ/κὸν) ποίμνιον Κλήρου, ἐφ' ὅσον οὗτος ὁ Κλῆρος θὰ ἐξηρτᾶτο διοικητικῶς κατ' ἔμμεσον τρόπον ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας; Ἰδοὺ ὅτι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, πλέον εὐέλικτος ψυχολογικῶς ἀναγνωρίζει ὡς αὐτοφανές τὸ δικαίωμα εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ὁμάδας, νὰ ἔχωσιν ὁμόφρονα καὶ ὁμόρρυθμον Κλῆρον, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν διοικητικὴν ὑπ' Αὐτὴν ὑπαγωγήν». Καὶ προσέθετον: «Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν παλαιοημερολογιτῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν θὰ διασφαλισθῇ, ἀλλὰ καὶ μία ἀταξία θὰ ἀποφευχθῇ, τοῦ διπλοῦ δηλονότι ἑορτασμοῦ τῶν αὐτῶν κατ' ἐνιαυτὸν ἑορτῶν ὑπὸ κληρικῶν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, ὑποχρεωμένων νὰ ἐξυπηρετῶσιν ἀνθρώπους ξένους πρὸς τὸ φρόνημα καὶ τὰς πεποιθήσεις των». Ὑπεδείκνυον δ' ἐν συνεχείᾳ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐπιλεγέν πρόσωπον φέρον «κατ' ἀνεκτικὴν ἔστω ἀναγνώρισιν» τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου, ὅπερ ἐκρίνετο ὑπ' αὐτῶν κατάλληλον ἵνα ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦτον. Τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο πρωτοκολληθὲν, παρέμεινεν ἀνενέργητον ἐν τοῖς Ἀρχείοις τῆς Ἱ. Συνόδου, παρὰ τὰ θετικὰ στοιχεῖα, ἅτινα περιεῖχεν, ἰδίᾳ ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου διαμεμορφωμένην ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ κατάστασιν....».

Ο ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ αἱ προεκτεθεῖσαι εὐνοϊκαὶ προτάσεις τοῦ πρ. Φλωρίνης δὲν ἐγένοντο δεκταί, κατόπιν οὗτος μέσῳ τοῦ «Μητροπολίτου» Μυτιλήνης (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ὁποίου ἦτο ἐξόριστος), δηλοῖ μετάνοιαν καὶ ζητεῖ τὴν συγγνώμην τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ὁ πρ. Φλωρίνης ἐπέτυχε τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπιστρέψας, τὴν 3.11.1952 ὁμοῦ μετὰ τῶν δύο ἄλλων ἀρχιερέων Λιώση καὶ Χατζῆ ἀποφασίζουν καὶ παραιτοῦνται τῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ γεφυρώσουν τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἄς ἴδωμεν ὅμως τὸ κείμενον τῆς Παραιτήσεως:

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ἀρχιερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρος καὶ Ἐπίσκοπος Διαυλείας Πολύκαρπος, συνελθόντες εἰς σύσκεψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου κειμένῃ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κρίσης 24 τῇ 3ῃ Νοεμβρίου 1952 καὶ ἀνασκοπήσαντες τὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος μετ' ἀνταλλαγὴν σκέψεων καὶ γνωμῶν, κατελήξαμεν ὁμοφώνως καὶ ἐν πλήρει καὶ ἀνεπηρεάστῳ συνειδήσει εἰς τὴν ἑπομένην ἀπόφασιν:

Ἐν πρώτοις διατρανοῦμεν τὴν βαθεῖαν συναίσθησιν ἡμῶν ὅτι αἰτία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἀλλ' οἱ εἰσαγαγόντες εἰς τὴν Ὀρθόδοξον θείαν Λατρείαν μονομερῶς καὶ ἄνευ τῆς γνώμης τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς Σύνοδον συνερχομένων καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένων κατὰ τὰ θέσμια τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὸ ὑπὸ Πανορθοδόξων Συνόδων (1583 καὶ 1593) καταδεδικασμένον ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Βου Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐάριθμος κατ' ἀρχὰς μερὶς καὶ εἶτα πολυπληθὴς Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων οἵτινες διὰ λόγους Θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἠρνήθησαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἀπετέλεσαν ἰ δ ί α ν θ ρ η σ κ ε υ τ ι κ ὴ ν Κ ο ι ν ω ν ί α ν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δεύτερον, ἐπειδὴ ἔχομεν βαθεῖαν τὴν ἐπίγνωσιν ὅτι ἐξήλθομεν ἡμεῖς εἰς τὸν Παλαιοεορτολογικὸν ἀγῶνα, μετὰ ἕνδεκα περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν πολιὰν καὶ σεβαστὴν παράδοσιν τοῦ ἑορτολογίου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἵνα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας θέσωμεν ἓν τέρμα εἰς τὰ ἔκτροπα εἰς ἃ ἡ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐλλείψει Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν μὲ Θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ Κανονικὴν συγκρότησιν, προέβαινον εἰς βάρος τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας.

Τρίτον ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐτέθημεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος οὐχὶ ἵνα εὐρύνωμεν τὸ χάσμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως, ἀλλ' ἵνα γεφυρώσωμεν αὐτοσυγκρατοῦντες ἀφ' ἑνὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς κανονικότητος καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐκοσμίας καὶ νομιμότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου δίδοντας ἀφορμὴν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

Τέταρτον ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντὶ διὰ μέσων διαφωτιστικῶν καὶ εἰρηνικῶν νὰ πείσῃ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσχισθέντας παλαιοημερολογίτας καὶ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς νὰ προσελκύσῃ ἀπ' ἐναντίας ἐκήρυξεν ἄγριον καὶ ἀπεινῆ διωγμὸν κατ' αὐτῶν ἐκθέσασα οὕτω εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ ξένου κόσμου τὸ κῦρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ πρὸς μεγίστην ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ζημίαν.

Πέμπτον, ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας ἀντὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐξόδου ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸν ἑορτολογικὸν ἀγῶνα καὶ ἐπιδιώξῃ δι' ἡμῶν τὴν ὑπὸ πάντων ποθουμένην ἄρσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης διαιρέσεως, πάντως ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων ὡς ἡμεῖς ἐπανειλημμένως δι' ὑπομνημάτων ἐζητήσαμεν, οὐ μόνον αὕτη ἀπηξίωσεν ἡμᾶς ἀπαντήσεως ἀλλὰ καὶ ἐφήρμοσεν τὰ ἀντιχριστιανικὰ καὶ ἀντισυνταγματικὰ μέτρα τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ καὶ καθ' ἡμῶν χρησιμοποιήσασα ὡς ἀφορμὴν τὰ ἔκτροπα τῆς Μονῆς Κερατέας πρὸς ἣν ἡμεῖς καὶ οἱ ὀπαδοὶ ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1936 οὐδεμίαν σχέσιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν εἴχομεν ὡς τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς Αὐτήν.

Ἕκτον ἐπειδὴ καὶ αἱ ἑκάστοτε Κυβερνήσεις ἀντὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας νὰ συστήσουν καὶ ἐν ἀρνήσει νὰ ἐπιβάλουν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τὴν εἰρήνευσιν τῆς

Ἐκκλησίας ὡς εἶχον καὶ ἔχουν καθῆκον καὶ δικαίωμα παρεχόμενον εἰς αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου καθ' ὃν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Συνοδικῶν Ἀρχῶν καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν πράξεων αὐτῶν ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν. Θρησκευμάτων ἀπ' ἐναντίας υἱοθέτησαν καὶ αὗται ἄνευ οὐδενὸς Κυβερνητικοῦ ἐλέγχου τὰς ἀντικανονικὰς καὶ ἀντισυνταγματικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ βιαίως ταύτας ἐξετέλεσαν.

Ἕβδομον, ἐπειδὴ οἱ ἀντιχριστιανικοὶ καὶ ἀντισυνταγματικοὶ οὗτοι διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐξακολουθοῦν εἰσέτι πρὸς διασυρμὸν καὶ καταρράκωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταστῶμεν καὶ ἡμεῖς ὡς Ἱεράρχαι καὶ ἀκραιφνεῖς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας παρέχοντες καὶ ἡμεῖς ὡς ἐνασμενίζονται νὰ διϊσχυρίζωνται αἱ ὑπεύθυνοι αὗται Ἀρχαὶ τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἐπαράτου τούτου διωγμοῦ ἐλάβομεν τὴν ἑπομένην ἀπόφασιν ἀφίνοντες ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῶν συμβησομένων εἴς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν.

Δι' ὅλους τοὺς ὡς ἄνω λόγους δηλοῦμεν ὅτι π α ρ α ι τ ο ύ μ ε θ α τ ο ῦ λ ο ι π ο ῦ τ ῆ ς ἐ ν ε ρ γ ο ῦ ὑ π η ρ ε σ ί α ς κ α ὶ τ ῆ ς Π ο ι μ α ν τ ο ρ ι κ ῆ ς κ η δ ε μ ο ν ί α ς ἐ π ὶ τ ο ῦ π ο ι μ ν ί ο υ ἡ μ ῶ ν οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς πίστεως πρὸς τὴν Παράδοσιν τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἣν θὰ τηρήσωμεν ἀπαρεγκλίτως ὑπὲρ ἡμῶν ὡς ἀτόμων μέχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐν τέλει συνιστῶμεν καὶ παραγγέλλομεν πάντας τοὺς ἐφημερίους τοῦ τέως ποιμνίου ἡμῶν ὅπως παύσωσι τοῦ λοιποῦ νὰ μνημονεύωσιν ἐπ' Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὰς θρησκευτικὰς ἱεροτελεστίας καθ' ἃ κελεύουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τοῦ ὀνόματος ἡμῶν παραιτηθέντων τῆς Ποιμαντορικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον.

Σφραγίζομεν τὸ παρὸν Πρακτικὸν τῆς παραιτήσεως ἡμῶν διὰ μιᾶς ἐνθέρμου καὶ ὑποκαρδίου εὐχῆς ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἄνωθεν ἐπισκοπῶν καὶ προστατεύων τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν φωτίσῃ τοὺς Ἄρχοντας καὶ Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας πρὸς ἕνωσιν πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Θεσμῶν ἵνα ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ταυτοχρόνως καὶ ὁμοιομόρφως

δοξάζωμεν τὸ Πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀμήν.

Οἱ Ἀρχιερεῖς

† Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος

† Ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος

† Ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος

Μετά τήν δημοσίευσιν τῆς Παραιτήσεως τῶν 3 Ἀρχιερέων ἀκολουθεῖ ὑπό τῆς Ν. Ἐκκλησίας ἡ διαδικασία ἀναγνωρίσεως τῶν παραιτηθέντων καί ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς τούς ἀπό τόσα ἔτη ἀπωλεσθέντας θρόνους των καί ἡ ἔνταξίς των εἰς τὸ μισθολόγιον καὶ ἐπί πλέον καὶ ἡ χορήγησις τῶν καθυστερημένων ἀποδοχῶν.

Καὶ οἱ μὲν δύο ἀπό τούς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, Λιώσης καὶ Χατζῆς, πού ὑπέγραψαν τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1950, τὰ κατάφεραν καὶ ἀπήλαυσαν τούς ἀπό τόσα ἔτη ἀποστερηθέντας νεοημερολογιτικούς θρόνους των, ὁ δὲ τρίτος ὁ Βαρυκόπουλος δέν ἐπρόλαβε, διότι ἀπῆλθε τῶν ὧδε, (1951), εὑρισκόμενος ἐν τῷ σχίσματι τοῦ πρώην Φλωρίνης.

Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, δέν τὰ κατάφερε καὶ αὐτὸς νὰ ἀπολαύσῃ τὸν νεοημερολογιτικὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον τοῦ ὑπεσχέθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων, οὔτε τὸ μισθολόγιον καὶ τὰς καθυστερημένας ἀπό τόσα ἔτη χρηματικάς ἀποδοχάς, ἅς μέμνηται εἰς τὸ βιβλίον του «ΑΓΩΝΙΑ» ὁ κ. Σταῦρος Καραμῆτσος, διότι παρενέβησαν λαϊκοὶ παράγοντες (ὁ κ. Καραμῆτσος, ὁ κ. Μπατιστᾶτος κ.ἄ.), καὶ τὸν ἠμπόδισαν. Τὸν ἐξηνάγκασαν δὲ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησίν του δι' ἑτέρου ἐγγράφου. Ἄς θυμηθοῦμε καὶ πάλιν τὰ λόγια τοῦ Ὑπουργοῦ Μπακοπούλου, διὰ τὰς διαπραγματεύσεις τοῦ 1951:

«... Τὴν τελευταίαν στιγμὴν παρενέβησαν παράγοντες ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ ἐπηρέασαν τὸν ἀσθενῆ χαρακτῆρα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅστις παλινωδῶν, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τηρεῖ τὰ ὅσα ὑπεσχέθη ...».

Ὁ πρ. Φλωρίνης ἀνακαλεῖ τὴν παραίτησίν του

Ἐρωτῶμεν: Ὑπάρχει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας παρομοία πρᾶξις παραιτήσεως Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως ἐκ τῶν καθηκόντων του, ἔναντι τοῦ ποιμνίου του; *Ποιμένες εἶναι αὐτοί;* Καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης παραιτήσεως; Ποίων σκοτεινῶν δυνάμεων σχέδια ἐφήρμοζαν;

Είς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν καὶ τὸν κύριον λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πρώην Φλωρίνης δὲν ἐνέμεινε είς τὴν παραίτησίν του καὶ τὴν ἀνεκάλεσε.

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας», ὡς ἀπάντησιν ἐπὶ ἑνὸς ἄρθρου τοῦ περιοδικοῦ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ» τοῦ Πατριαρχείου Κων)πόλεως, τὸ ὁποῖον τὸν παρώθει νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἴχνη τῶν δύο ἄλλων Ἐπισκόπων καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν νεοημερολογιτισμόν:

«(Δὲν ἐπιστρέφω λέγει εἰς τὸ νέον Ἡμερολόγιον) καὶ τοῦτο, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ ὑπὸ τὴν ἐμὴν Κηδεμονίαν διατελῶν καὶ συγκρατούμενος εἰς τὰ πλαίσια τῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ νομιμότητος Παλαιοημερολογιτικὸς κόσμος, θὰ μείνῃ καὶ πάλιν πιστὸς εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἡμερολογιακὸν καθεστώς, ὅπως ἔμεινεν καὶ μετὰ τὴν λιποταξίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἀγῶνος τῶν Ἀρχιερέων Ἁγίων Ζακύνθου, Χριστιανουπόλεως καὶ Διαυλείας. Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ πλέον καὶ ὁ φ ό β ο ς μήπως ὁ ὀρθοφρονῶν οὗτος παλαιοημερολογιτικὸς κόσμος μένων ἄνευ ποιμαντορικῆς κηδεμονίας, ζητήσῃ τοιαύτην ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Μονῆς Κερατέας. («Φωνὴ Ὀρθοδοξίας» φύλ. 154)4.5.1953). Ἐν συνεχείᾳ λέγει ὅτι ἡ μόνη ἁρμοδία πρὸς λύσιν τοῦ θέματος εἶναι ἡ «Πανορθόδοξος Σύνοδος»!.

Δηλαδὴ τί λέγει μὲ τὰ ὡς ἄνω. Ὅτι δὲν πηγαίνει μὲ τὸ νέον, διότι ἔχει ἕνα «καλύτερον» σκοπόν, νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ὀπαδούς του, ὥστε νὰ μὴ φύγουν καὶ ὑποταγοῦν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. *Εἶναι δηλαδὴ ὁ ρόλος του, ρόλος Οὐνίας. Ἔτσι συνεχίζεται ἡ ὑποκρισία.*

Είς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν ἔφερεν τὸν ἀγῶνα ὁ πρώην Φλωρίνης. Ἀπῆλθε τῶν ὧδε, ἐγκαταλείποντας ὀπίσω του καπνοὺς κακοδοξίας, καὶ ΣΧΙΣΜΑ *μέγα καὶ δυσκολοθεράπευτον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἔχει διαι*ρεθῇ εἰς πλειάδα ἄλλων μικροτέρων σχισμάτων, τὰ ὁποῖα συνεχῶς πολλαπλασιάζονται. Καὶ ὄχι μόνον εὑρίσκονται εἰς *αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν,* ἀλλὰ καὶ μάχονται λυσσωδῶς ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τηροῦν ἐπακριβῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἐκεῖνα ποὺ διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τοὺς ὑβρίζουν *ὡς ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ.*

Διερωτῶμαι. Ὕστερα ἀπὸ τόσα ἀποκαλυπτικὰ ποὺ διεπράχθησαν εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνος πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν νὰ εὑρίσκων-

ται εἰς τὸ ΣΧΙΣΜΑ καὶ τὴν ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΝ τοῦ πρώην Φλωρίνης καὶ εἰς τὴν σημερινὴν σχιζοφρενικὴν καὶ δαιμονιώδη κατάστασιν;

Καὶ ὁ μὲν πρώην Φλωρίνης ὅ,τι ἔπραξεν ἄξια ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὸν δικαιοκρίτην Θεόν, οἱ ὀπαδοί του ὅμως κληρικοὶ ἀντὶ νὰ ἔλθουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ νὰ διορθώσουν τὰς κακοδοξίας τοῦ πρώην Φλωρίνης ἀποδεικνύονται χειρότεροι ἐκείνου.

Ἀφοῦ ἐπὶ πενταετίαν ἐσυσπειρώθησαν εἰς πρεσβυτεριανὴν ὀργάνωσιν, ὡς κύριον μέλημά των ἔθεσαν εἰς πρώτην φάσιν νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν νεοημερολογιτικὴν ἐκκλησίαν, μέσῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπέστειλαν Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὸν νομικὸν κ. Παναγιωτάκον. Οὗτος διὰ τὸ θέμα τῆς ὑπαγωγῆς τοὺς ὑπέδειξε τὰ κάτωθι:

«Δὲν συμφέρει εἰς τὴν κίνησίν σας νὰ δεχθῆτε διοικητικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἀποδεχόμενοι τὸ μνημόσυνον τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου· διὰ τοῦ μνημοσύνου ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία θὰ σᾶς ἀπορροφήσῃ. Δύο λύσεις διανοίγονται· ἢ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ χειροτονία ἐπισκόπων ἐκ κληρικῶν τῆς κινήσεώς σας ἢ νὰ ἐνταχθῆτε ὑπὸ μίαν ὁμόφρονα Ἐκκλησίαν».

Καὶ συνεχίζουν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας»:

«Μὲ βάσιν λοιπὸν τὴν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου κ. Π. Παναγιωτάκου ἀπεφασίσθη, κατὰ πλειοψηφίαν ἡ ἀποστολὴ διμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, χάριν βολιδοσκοπήσεως τῶν παραγόντων τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος».

(«Φωνὴ Ὀρθοδοξίας», φύλ. 307/2.3.1959)

Ἀφοῦ ἀπέτυχεν ἡ τοιαύτη ἐξάρτησίς των, εἰς δευτέραν φάσιν ἐπεδίωξαν νὰ ἀναδειχθῇ κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς Ἐπίσκοπος. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν προσέφυγον εἰς πάντας καὶ ὡς δυστυχεῖς ἐπαῖται ἐζήτουν νὰ τοὺς χειροτονήσουν Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἅπαντες τοὺς ἀπέπεμψαν. Δὲν ἐδίστασαν νὰ ζητήσουν ἐπισκοποίησιν καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Καλτσουνάκην καὶ τὸν Σουρῆν. Αἱ σχετικαὶ ἐπιστολαὶ - αἰτήσεις εἶναι φοβεραί.

Η «ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ» ΤΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ

Ἐν τέλει τόν Δεκέμβριον τοῦ 1960 ὁ ἐκπεσών ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ τὸ 1945 καὶ προσφυγὼν εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης, Ἀκάκιος Παππᾶς, ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐπισκοποποιηθῇ ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς, πλὴν ἡ Σύνοδος ἐκείνη ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν καὶ ἀπηγόρευσεν τήν χειροτονίαν.

Ἐξιστορῶν τὸ ἱστορικόν τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου, ὡς Ἐπισκόπου *Ταλαντίου*, ὁ π. *Γρηγόριος Παπαβλάχος* ἀποκαλύπτει φρικτά πράγματα.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀκακίου διὰ Ἀμερικὴν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1960 τὸν συνώδευσαν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὁ π. Γρηγόριος Παπαβλάχος μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Κιούση. Εἰς Ἀμερικήν ὁ Γέρων Ἀκάκιος Παππᾶς μετέβη μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του μικροῦ Ἀκακίου, νῦν «Ἐ*πισκόπου Διαυλείας*». Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὁ Γέρων Ἀκάκιος ἐξεβίαζε, ἵνα ἀποσπάσῃ τήν ἄδεια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως ἐπισκοποποιήσῃ καὶ τὸν ἀνεψιόν του μιὰ καὶ θὰ ἔκαμναν τόσα ἔξοδα. Ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ *τοῦ ἀεροπλάνου ὁ γέρων Ἀκάκιος* εἶχεν τόσον θυμώσει ἐπειδὴ δὲν ἔδωκαν τήν συγκατάθεσιν διὰ νὰ χειροτονηθῇ καὶ ὁ ἀνεψιός του, ὥστε οὔτε κἂν τούς ἐχαιρέτησε καὶ σχεδὸν τούς ἐξεδίωξε. Ἐπίσης μὲ πικρίαν βεβαιώνει ὁ π. Γρηγόριος Παπαβλάχος τήν κακὴν *συμπεριφοράν* τοῦ Ἀκακίου, ἐνῷ αὐτός, ὡς λέγει, *μὲ κίνδυνον νὰ πάῃ φυλακή*, διέθεσε χρήματα ἐκ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, ὡς Ταμίας ὅπου ἦτο, δ ι ' α ὐ τ ὴ ν τ ὴ ν χ ε ι ρ ο τ ο ν ί α ν μετὰ τῶν ἐξόδων ταξειδίου διακόσιες χιλιάδες (200.000) δραχμές (σημερινὰ περίπου 7 ἑκατ.) καὶ μάλιστα ἄνευ ἐγκρίσεως Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Γενικοῦ *Φιλοπτώχου Ταμείου* καὶ κρυφὰ καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς Νέαν Ὑόρκην ὁ Ἀκάκιος μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἀπηυθύνθησαν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς Ἀναστάσιον.

Οὗτος ὅμως ἠρνήθη τήν χειροτονίαν καὶ τούς ἀπέπεμψε σκαιότατα, λέγων πρὸς αὐτούς νὰ «Πᾶτε νὰ ὑποταχθῆτε στούς Δεσποτάδες τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι σοβαρόν θέμα, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς ἔχομεν Παραρτήματα μὲ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον», κλπ. Εἰς παρακλήσεις τοῦ γέροντος Ἀκακίου, γονατιστοῦ ἐνώπιόν

του καὶ ἐναγκαλίσαντος τὰ γόνατά του, οὗτος τὸν ἐλάκτισε, ἀπὸ δὲ τὴν στενοχωρίαν του ὁ γέρο 'Ακάκιος ἔπαθεν συμφόρεσιν ἐν 'Αμερικῇ. Εἰς ὅλας τὰς συναντήσεις τοῦ 'Ακακίου μετ' 'Αναστασίου παρίστατο καί ὁ 'Αρχ)της Πέτρος 'Αστυφίδης καὶ ὁ 'Επίσκοπος τῶν Ρώσων ὁ Σικάγου Σεραφείμ, ὅστις καὶ τὸν ἐλυπήθη πολύ.

Κατόπιν αὐτῶν ὁ 'Ακάκιος μετὰ τοῦ 'Αστυφίδη καὶ λοιπῶν ἐστράφησαν πρὸς τὸν Σεραφείμ ὑποσχόμενοι χρήματα καὶ τὰ πάντα, ἐὰν οὗτος ἐχειροτόνει. Ὁ Σεραφείμ ἐδέχθηκε ἐπειδὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ συμμετέχῃ καὶ ἕτερος 'Επίσκοπος, εὗρεν καὶ ἔπεισε τὸν μόνον ἀποδεχθέντα νὰ συμπράξῃ στὴν χειροτονίαν, 'Επίσκοπον Ρουμᾶνον Θεόφιλον πλὴν Νεοημερολογίτην. 'Η χειροτονία θὰ ἐλάμβανε χώραν εἰς τὸν ἰδιόκτητον Ναὸν τοῦ Θεοφίλου. Ρητῶς δὲ τοὺς ἐτόνισεν ὅτι θὰ ὡρκίζοντο εἰς τὸ 'Ι. Εὐαγγέλιον, ὅτι δὲν θὰ ἀπεκάλυπτον καὶ οἱ δύο 'Ακάκιοι τοὺς χειροτονήσαντας τὸν γέρο 'Ακάκιον, οὔτε θὰ ἐλάμβανον χειροτονικὰ ἔγγραφα. Τελικῶς ὁ γέρο 'Ακάκιος ἀπεδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ Σεραφείμ χάριν «δῆθεν» τοῦ συμφέροντος τοῦ 'Ιεροῦ 'Αγῶνος καὶ ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ κατέβαλαν τὰ αἰτηθέντα ὑπὸ τοῦ Σεραφεὶμ χρήματα κλπ.

'Ο π. Γρηγόριος ἀποκαλύπτει τὸν φρικτὸν ὅρκον ποὺ ἔδωσεν ὁ γέρο 'Ακάκιος πρὶν τῆς χειροτονίας του ἐπὶ τοῦ 'Ιεροῦ Εὐαγγελίου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ μικροῦ 'Ακακίου, τοῦ Πέτρου 'Αστυφίδη καὶ λοιπῶν, τὸν ὁποῖον ὅρκον καὶ ὑπέγραψεν ὁ 'Ακάκιος καθὼς καὶ τὰς ἐπιταγὰς τσὲκ ποὺ θὰ ἐλάμβανε ὁ Σεραφείμ καὶ προσθέτει, ὅτι ὁ .... Πέτρος 'Αστυφίδης ἐφωτογράφησε τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ γέρο 'Ακακίου, ντυμένου μὲ τὰ ἄμφιά του, ὡς καὶ ἁπάντων τῶν λοιπῶν προσώπων. Τὸ δὲ περιεχόμενον τοῦ ὅρκου ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι: «Νὰ πάρῃ τὴν ψυχήν του ὁ Διάβολος (οἱ δαίμονες) καὶ νὰ ἔχῃ τὴν κατάρα τῆς 'Αγίας Τριάδος, ἐὰν θὰ ἀπεκάλυπτε τι ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς χειροτονίας». Προσθέτει δὲ ὁ π. Γρηγόριος, ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν ὁ 'Αστυφίδης ἐξεβίασε ἀργότερα τὸν 'Ακάκιον καὶ ἐπέτυχε τὴν χειροτονίαν του εἰς «'Επίσκοπον» 'Αστόριας.

Ὅταν ἐπανέκαμψαν οἱ 'Ακάκιοι στὴν 'Αθήνα, ὁ π. Γρηγόριος καὶ Χρ. Κιούσης τοὺς ὑπεδέχθησαν καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ 'Ακακίου, ἐκεῖ ἐδιάβασαν τὸν φρικτὸν ὅρκον τοῦ γέρο 'Ακακίου καὶ τοὺς ἐπληροφόρησαν,

ότι δέν έχουν καί τά χειροτονικά, πράγμα πού τούς έστενοχώρησε άφάνταστα. Συνεζήτησαν έπίσης διά τάς λοιπάς χειροτονίας καί ό Ἀκάκιος τούς καθησύχασεν, ότι όλα θά τακτοποιηθοῦν βραδύτερον.

Ὁ Ἀκάκιος άπέθανε τό 1963 χωρίς νά γίνη ποτέ γνωστόν άν όντως έχειροτονήθη ή αύτοετιτλοφορήθη μόνος του «Ἐπίσκοπος Ταλαντίου» Μετά δέ τόν θάνατον αύτοῦ, άλλά καί τόν θάνατον τοῦ Ἀναστασίου (Προέδρου τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων, ή όποία εἶχεν άπαγορεύσει τήν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου) οί τῆς παρατάξεως τοῦ Ἀκακίου παρουσίασαν τό 1968 ένα κείμενον διά τοῦ όποίου ό Σεραφείμ έβεβαίωνεν ότι αύτός μέ κάποιον άλλον έχειροτόνησε τόν Ἀκάκιον.

Ἰδού ή βεβαίωσις:

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΚΑΓΟΥ ΚΑΙ ΝΤΙΤΡΟΪΤ

2141 - W. Λεωφ. Πιερσαὶ Σικάγο 22 Ἰλλινόης U.S.A.

23 Σεπτεμβρίου 9 Ὀκτωβρίου (1964)

Ἀριθ. Πρωτ. 677 Σύλληψις Ἁγ. Ἰωάννου ἀποκεφαλιστῆ

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος πιστοποιῶ ὅτι ἐγὼ μαζὶ μὲ ἕναν ἀκόμη κανονικὸν Ἐπίσκοπον τῆς ἰδικῆς μας Ρωσσικῆς ἐν τῇ ξένῃ Ἐκκλησίας, προέβημεν ἐν τοῖς πράγμασιν εἰς χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον Ταλαντιακοῦ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἀκακίου.

Ἡ χειροτονία ἐπραγματοποιήθη 9)22 Δεκεμβρίου 1960, εἰς τὴν πόλιν Ντιτρόϊτ καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπαρχίας μου καὶ δέον νὰ θεωρηθῇ νόμιμος ἔστω καὶ ἐὰν ἐπραγματοποιήθη ἄνευ τῆς ἐνημερώσεως τῆς ἰδίας ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπικῆς Συνόδου.

Εἰς πίστωσιν τούτου ἐτέθη ἡ ὑπογραφή μας καὶ ἡ ἐπαρχιακὴ σφραγίς.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Ὑπογραφή)

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΚΑΓΟΥ ΚΑΙ ΝΤΙΤΡΟΪΤ

Ὡς σαφῶς καταφαίνεται έκ τοῦ άνωτέρω έγγράφου ή βεβαίωσις ύπογράφεται ύφ' ένός Ἀρχιερέως καί ούχί ύπό δύο ώς άναφέρει. Καί ούδέ κάν χειροτονικόν δύναται νά λογισθῆ παρά άπλῆ βεβαίωσις ώς νά έπρόκειτο περί βεβαιώσεως έφημερίου πρός άπορον. Ἰδού τό κατάντημά των.

Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοφίλου

Πέραν ὅμως τούτων τὸ θέμα τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου γίνεται σοβαρότερον μετὰ τὴν ρητὴν ἄρνησιν τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Θεοφίλου, ὅστις διαψεύδει τὸν Σικάγου Σεραφείμ. Ἰδοὺ ἡ σχετικὴ δήλωσις τοῦ Θεοφίλου:

«... Μὲ κατηγοροῦν, ὅτι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου, παλαιοῦ Παλαιοημερολογίτου, ὀνόματι ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ. ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΟΝ. ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΣΧΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ, ΕΙΣ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΤΙΝΑ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΟΛΙΣ ΤΩΡΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΕΙΔΗΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ.

Ἡ βεβαίωσις, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ μοὶ ἀποδίδουν ὅτι ἔπραξα, «ἐσκανδάλισε πολλὰς ψυχὰς ἐν Ἑλλάδι», μὲ ὑποχρεώνει νὰ ὑπάρξω σαφής, ρητὸς καὶ κατηγορηματικός, ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ μου διαβεβαιώσει, ὅτι Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΩΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ, ΜΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΕΛΩΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΞΕΝΗ ΠΡΟΣ ΕΜΕ, ΚΑΙ, ΣΥΝΕΠΩΣ, ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΩΣ ΠΡΟΣ ΕΜΕ, ΟΥΔΕΙΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΣΚΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ...».

Τί προκύπτει ἐξ ὅλων τῶν ντοκουμέντων τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἐξετέθησαν:

1) Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου εἶναι Σιμωνιακή.

2) Ἐγένετο παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου.

3) Εἶναι ὑπερόριος.

4) Ἐγένετο ὑπὸ ἑνός.

5) Ἐγένετο ὑπὸ παλαιοημερολογίτου, ὁ ὁποῖος ἐκοινώνει μὲ τοὺς νεοημερολογίτας (κακοδόξους).

6) Ἐγένετο ὑπὸ φοβεροὺς ὅρκους.

7) Ἐγένετο διὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἐκλείψει οὕτω τὸ ἀπὸ τοῦ 1937 σχίσμα.

8) Ἀποτελεῖ ἐν ἑνὶ λόγῳ πρᾶξιν ἐσχάτης ἀσεβείας.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ καὶ ἐνῷ οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῖος τὸν ἐχειροτόνησε, ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἕτερος Ἐπίσκοπος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὁ Λατινόφρων Χιλῆς Λεόντιος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐνεργῶν ἄνευ γνώμης τῆς Συνόδου του ἐχειροτόνησεν εἰς «Ἐπίσκοπον Γαρδικίου», τὸν καθῃρημένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (1949) τέως Ἀρχιμανδρίτην Αὐξέντιον Πάστραν, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐγένετο Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ σχίσματος τοῦ πρώην Φλωρίνης.

Ἐπὶ τῆς «Ἀρχιεπισκοπείας» του συνέβησαν πολλά, προπάντων δὲ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, μὲ σημαντικωτέρους σταθμοὺς τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς Χαλκίδος, τὰς ἀποσχίσεις Ἐπισκόπων του καὶ τὰς δημιουργίας καὶ νέων σχισμάτων ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ σχίσματος τοῦ 1937, ὡς τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1979 καὶ τῶν νεωτέρων.

Ὁ κύριος ὑπεύθυνος τῆς ὅλης αὐτῆς τραγικῆς ὑποθέσεως ὁ Σικάγου Σεραφείμ, μετανοημένος, διότι ἐχειροτόνησε τὸν Ἀκάκιο, γράφει πρὸς τὸν Αὐξέντιο τὸ 1972:

Ὁ Σικάγου Σεραφεὶμ ἐλέγχει καὶ βεβαιοῖ

Τὸ 1972 ὁ Σικάγου Σεραφεὶμ ἀντιληφθεὶς τὸ ποιὸν τῶν Ἀκακιακῶν καὶ μετανοήσας διὰ τὸ φρικτὸν ἁμάρτημα του νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἀκάκιον Ἐπίσκοπον, γράφει πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ Ἀκακίου κ. Αὐξέντιον τὴν κατωτέρω σημαντικὴν ἐπιστολήν:

«DIOCESE OF CHICAGO AND DETROIT, INC.
HEAD OFFICE: VLADIMIROVO - LOST LAKE
ROCK CITY, ILL. 61070
SUBSIDIARY: 2135 NORTH SAWYER ST.
CHICAGO, ILL. 60647
PHONE: 312-384-1973

Τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1972 Π.Η.
Μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου

Τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Αὐξεντίῳ
Ἀγαπητὲ Ἀδελφὲ καὶ ἐν Χριστῷ Συλλειτουργέ,
Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπειδὴ τελευταίως ἐγείρονται καὶ πάλιν συζητήσεις περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Ἀκακίου Παπᾶ, καὶ ἐφ' ὅσον γίνεται μνεία τοῦ ὀνόματός μου ἐν αὐταῖς, ἐπιθυμῶ ὅπως εἴπω τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη εἰς ἐπίσκοπον ὑπὸ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος καὶ τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Θεοφίλου. Δὲν ἐχειροτόνησα μόνος τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον. Ἡ χειροτονία ἔλαβε χώραν ἐν DETROIT, MICHIGAN καὶ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου. Ὑπάρχουν μάρτυρες ἔτι ζῶντες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν χειροτονίαν, τουτέστιν οἱ τότε Ἀρχιμανδρῖται, νῦν Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Πέτρος. Τὸ χειροτονητήριον ὅθεν, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ὑπογραφὴν ἡμῶν εἶναι ἀκριβὲς καθ' ὅσον ἀναφέρει ὅτι ἡ ταπεινότης ἡμῶν καὶ ἕτερος ἐπίσκοπος μὴ ὀνομασθεὶς ἐτέλεσαν τὴν χειροτονίαν. Ὁ δεύτερος ἐπίσκοπος δὲν ἀναφέρεται καὶ δὲν ὑπέγραψε τὸ χειροτονητήριον ἐπειδὴ ἀμφότεροι, ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος, διὰ λόγους προσωπικοὺς δὲν ἐπεθύμουν νὰ γνωστοποιήσουν δημοσίως τὸ γεγονὸς τοῦτο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχὴν ἡμῶν, ἐξήγησα εἰς τὸν τότε ὑποψήφιον Ἀρχιμανδρίτην Ἀκάκιον ὅτι ἕνεκεν τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ χειροτονεῖν τοῦτον ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Συνόδου, ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος θὰ συμμετεῖχεν ὥστε νὰ ὑπάρχῃ καὶ δεύτερος χειροτονῶν Ἐπίσκοπος. Ἐξήγησα εἰς πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος ἠκολούθει τὸ νέον ἡμερολόγιον καίτοι ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του ὑπῆρχον ὀλίγαι κοινότητες ἀκολουθοῦσαι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Ὁ ἐν DETROIT Καθεδρικὸς Ναός, λειτουργεῖ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Δὲν ἀπέκρυψα τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ὅτι ὑπῆρχε ἐπείγουσα ἀνάγκη ἐπισκόπου ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς Ἐπίσκοπος. Ὅθεν συγκατατεθέντος τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν, θὰ παρέβλεπον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐλειτούργει μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος νῦν ἀπαρνῆται τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν χειροτονίαν, ὁ ἴδιος φέρει τὴν εὐθύνην. Δὲν δύναμαι νὰ θέσω τὴν ὑπογραφὴν τούτου εἰς τὸ χειροτονητήριον. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος ἐδέχθη τὴν χειροτονίαν γνωρίζων καλῶς τότε ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ οἱοδήποτε πιστοποιητικόν. Ἡ εὐθύνη, ὅθεν, διὰ τὴν παροῦσαν σύγχυσιν ἔγκειται ἐπίσης εἰς τὸν ἀποθανόντα Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ.

Τώρα μὲ τὴν γραπτὴν ἄρνησιν τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν, ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται καὶ δημιουργεῖται κανονικὸν ζήτημα ὅσον ἀφορᾷ τὴν χειροτονίαν. Διὰ τοῦτο λυποῦμαι ἀληθῶς, ἀλλὰ ποῖος θὰ προέβλεπεν ἢ θὰ ἐφαντάζετο τὴν παροῦσαν ἐξέλιξιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως; Ἀγαπητὲ ἀδελφέ, μήπως ὁ Θεὸς ἐν τῷ Δικαιοσύνῃ Αὐτοῦ ἔχει ἐπιτρέψῃ τὸν πειρασμὸν τοῦτον ἐπειδὴ ἡ ὑμετέρα παράταξις ἔχει ἐπανειλημμένως καὶ ὑπερβολικῶς χρησιμοποιήσει τὸ γεγονὸς χειροτονίας ἐπισκόπου ὑφ' ἑνὸς ἐπισκόπου ὡς ἐπιχείρημα κατὰ τῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου παρατάξεως; Ἐὰν εἶχε δειχθῇ ταπείνωσις καὶ οἶκτος εἰς τοὺς ὑφ' ἑνὸς χειροτονηθέντας καὶ ἐὰν ἐτύγχανε ἀποδοχῆς ἡ ἀπόφασις τῆς ἡμετέρας Συνόδου περὶ τούτων, τότε ἴσως ἡ δοκιμασία αὕτη δὲν θὰ εἶχε ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν Φιλάρετος ἐξ ἀρχῆς, ἀκόμη καὶ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἐπισκόπων τῆς τοῦ Ματθαίου παρατάξεως ἐνώπιον τῆς ἡμετέρας Συνόδου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἔγραφεν ἐπανειλημμένως πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα λέγων ὅτι, εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ ἕνωσις τῶν δύο παρατάξεων θὰ ἐπετυγχάνετο ἐὰν ἐπλησιάζατε τοὺς ὡς ἄνω Ἐπισκόπους ἐν ἀδελφικῇ ταπεινώσει καὶ ἐὰν τοὺς προσηγορεύατε ὡς Ἐπισκόπους.

Τὰ ἐλατήρια τῆς ἡμετέρας Συνόδου, ἀγαπητὲ Ἀδελφέ, εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἡμῶν, πάντοτε ὑπῆρξαν εἰλικρινῆ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τὴν ἀνήσυχον ταύτην ἐποχήν. Διὰ τοῦτο εἴμεθα πάντοτε πλήρεις ἐλπίδων ὅτι θὰ εὑρίσκετο ὁ τρόπος νὰ ἑνωθοῦν αἱ δύο παρατάξεις τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Πρὸς τὸν εὐλογημένον τοῦτον σκοπόν, δὲν φειδόμεθα κόπων καὶ χρόνου πάντοτε ἐνθαρρύνοντες καὶ συμβουλεύοντες τὰς δύο παρατάξεις νὰ ἑνωθοῦν.

Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ὑμῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἁγίαν Σύνοδον, παρατηροῦμεν ὅτι ἐπανειλημμένως ρίπτετε τὴν εὐθύνην τῆς μὴ ἑνώσεως εἰς τὴν ἄλλην παράταξιν. Ἐν τούτοις ἐπιτρέψατέ με νὰ κάμω ὀλίγας παρατηρήσεις.

Ἀναθεωροῦντες τὰ ἔγγραφα εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Συνόδου περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὑποθέσεων, ἔχομεν τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑβδόμῃ Αὐγούστου 1971 Π.Η. Ἀριθ. Πρωτ. 532, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Δηλοῦμεν ὑπευθύνως καὶ κατηγορηματικῶς πρὸς πάντας, ὅτι τὸ θέμα τοῦτο (δηλαδὴ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν Ματθαιϊκῶν) θεωρεῖται ἀπὸ πολλοῦ ὡς κλειστόν, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους».

Παρατηρήσετε ὅτι ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη ἐγράφη ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ Ἐπίσκοποι Κάλλιστος καὶ Ἐπιφάνιος τῆς τοῦ Ματθαίου παρατάξεως εὑρίσκοντο ἀκόμη ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις Ἀμερικῆς ἐκθέτοντες τὴν περίπτωσίν των ἐνώπιον τῆς Συνόδου. Ἡ ἰδία λυπηρὰ ἔκφρασις, ὅτι ἡ ἕνωσις μετὰ τῶν Ματθαιϊκῶν θ ε ω ρ ε ῖ τ α ι κ λ ε ι σ τ ὸ ν θ έ μ α, εὑρίσκεται τυπωμένη εἰς τὸ ὑμέτερον ἐπίσημον περιοδικόν, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα ἐπιστροφὴν τῶν ὡς ἄνω Ἐπισκόπων καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἡμετέρας ἀποφάσεως περὶ τούτων.

Ὁ ἡμέτερος Πατὴρ Βασίλειος Σακκᾶς ἐν Γενεύῃ ἔχει σχολιάσει τὰ θέμα καὶ δικαίως ἐρωτᾷ «ὑ π ὸ π ο ί ω ν κ α ὶ π ό τ ε ἐ κ λ ε ί σ θ η τ ὸ θ έ μ α»; Δὲν ἐπιδεικνύει τοῦτο τὴν φανερὰν ἀπροθυμίαν καὶ προκατάληψιν ἐκ μέρους ὑμῶν κἂν νὰ δεχθῆτε σκέψεις περὶ τῆς δυνατότητος νὰ ἔλθητε εἰς συνομιλίας μετὰ τῶν Ματθαιϊκῶν; Καὶ πάλιν σημεῖον ἀπροθυμίας ἐκ μέρους ὑμῶν νὰ ἑνωθῆτε μετὰ τῆς ἄλλης παρατάξεως δὲν εἶναι ἡ ὑμετέρα χειροτονία Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὅπου ἑδρεύει Ἐπίσκοπος τῆς Ματθαιϊκῆς παρατάξεως ἄνω τῶν εἴκοσι ἐτῶν, καὶ μάλιστα τώρα, κατ᾽ ἐποχὴν ἐλπίδων ἑνώσεως. Δὲν περιπλέκει ἡ πρᾶξις αὕτη τὴν ὑπόθεσιν ἀκόμη περισσότερον καὶ δὲν φανερώνει τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀπροθυμίαν νὰ ἑνωθῆτε;

Ἀλλ᾽ ἔτι περισσότερον μᾶς λυπεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπορρίπτετε τὴν ἀπόφασιν καὶ πρᾶξιν τῆς ἡμετέρας Συνόδου περὶ τῶν Ματθαιϊκῶν Ἐπισκόπων, γράφοντες εἰς τὸ ὑμέτερον ἐπίσημον ὄργανον ὅτι οὗτοι δέον νὰ συγκριθοῦν μὲ τοὺς τοῦ Μελετιανοῦ Σχίσματος τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὅταν αἱ ἡμέτεραι ἀποφάσεις εἶναι τῆς ἀρεσκείας ὑμῶν, τότε ἀγαλλιᾶσθε καὶ τὰς ἀποδέχεσθε, ὅταν εἶναι δυσάρεστοι, τότε τὰς ἀπορρίπτετε. Ἀλλὰ τοιαύτη συμπεριφορὰ δὲν ἁρμόζει εἰς σοβαροὺς καὶ ὡρίμως σκεπτομένους ἄνδρας, πόσον μᾶλλον ὀλιγώτερον εἰς Ἐπισκόπους.

Καλεῖτε σχισματικοὺς τοὺς τῆς Ματθαιϊκῆς παρατάξεως. Ἐξετάζοντες ὅμως τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν εἰς τὸν χωρισμὸν σημειοῦμεν ὅτι κατ᾽ ἀρχὰς ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ ἐκήρυξαν σχισματικὴν τὴν καινοτομοῦσαν Ἐκκλησίαν νεοημερολογιτῶν, καὶ ὡς ἑπόμενον οἱ κανόνες οἱ ἀφορῶντες τοὺς σχισματικοὺς ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογήν. Μ ε τ ὰ κ α ι ρ ὸ ν ἤ λ λ α ξ ε γ ν ώ μ η ν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἀπετέλει ἀνωμαλίαν τινα καὶ ὄχι ἀφορμὴν σχίσματος. Κατόπιν τούτου ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ ἀπεχώρησαν. Ἐν καιρῷ ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος μόνος ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους διὰ ἐπισκοπὰς τῆς Ἑλλάδος, θ ε ω ρ ῶ ν π ά ν τ ο τ ε σ χ ι σ μ α τ ι κ ὴ ν τ ὴ ν ἐ π ί σ η μ ο ν Ἐκ-

κ λ η σ ί α ν. Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου, ὁ Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος ἐξέδωκεν ἕτερον ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν κατὰ τὸ ὁποῖον ἐθεώρει σχισματικὴν τὴν καινοτομοῦσαν Ἐκκλησίαν νεοημερολογιτῶν Ἑλλάδος καί, ὡς ἑπόμενον, τὰ μυστήρια ταύτης ἄκυρα.

Ὅθεν, ὁ μελετῶν τὰ προαναφερθέντα μὲ ἀντικειμενικότητα συμπεραίνει ὅτι, τοὐλάχιστον, ἡ Ματθαιϊκὴ παράταξις τελικῶς δικαιώνεται, ἐφ' ὅσον δὲν ἤλλαξεν τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ἐξ ἀρχῆς. Τοὐναντίον, ἡ παράταξις τοῦ Ἐπισκόπου Χ ρ υ σ ο σ τ ό μ ο υ ε ἶ ν α ι ἡ ἀ λ λ ά ξ α σ α τ ὴ ν ἀ ρ χ ι κ ὴ ν α ὐ τ ῆ ς γ ν ώ μ η ν, καὶ μετὰ τριακονταετίαν ἡ ἐπιστρέψασα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἡ Ματθαιϊκὴ παράταξις εἶχεν διατηρήσει ἐξ ἀρχῆς. Πῶς λοιπὸν δύνανται νὰ κηρυχθοῦν σχισματικοὶ οἱ Ματθαιϊκοί; Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀδιάφορον τὸ τί ἔχει λεχθῆ καὶ τί ἔχει συμβῆ κατὰ τὸ παρελθόν, δὲν εἶσθε ἀμφότεροι σύμφωνοι ὡς πρὸς τὰ περὶ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος; Μὲ τὴν πάροδον εἰκοσαετίας καὶ ἄνω ἀφ' ὅτου ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους διὰ τὰς Ἑλλαδικὰς ἕδρας, δὲν ἔχετε καὶ ὑμεῖς παύσει τελευταίως νὰ χειροτονῆτε Ἐπισκόπους τιτουλαρίους καὶ ἐχειροτονήσατε ἀντ' αὐτῶν Ἐπισκόπους διὰ Ἑλλαδικὰς ἕδρας; Ποῖα σημεῖα διαχωρίζουν ὑμᾶς σήμερον;

Ἡ ὑμετέρα παράταξις δὲν ἔχει ἐπιδείξει οὔτε σ ο β α ρ ό τ η τ α ο ὔ τ ε σ τ α θ ε ρ ό τ η τ α εἰς τὰς ἐκθέσεις καὶ πράξεις αὐτῆς. Ἐπὶ πλέον, ὡσὰν νὰ μὴ ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσουν αἱ διαιρέσεις, κατηγορίαι, καὶ συγχύσεις αἱ προκληθεῖσαι ἐκ τῶν ὑμετέρων χειροτονιῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, παρατηροῦμεν ὅτι μεταφέρατε τὴν ἰδίαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ εἰς τὸ ἡμισφαίριον τοῦτον διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ Ἐπισκόπου Ἀκακίου τοῦ νεωτέρου ἐν MONTREAL. Περὶ τῆς ἀντικανονικῆς ταύτης πράξεως, ἀμφότεροι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος MONTREAL Βιτάλιος καὶ ἡ ἡμετέρα Σύνοδος, ἔχουν γράψει πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς μάτην. Γνωρίζετε, ἀγαπητὲ Ἀδελφέ, ὅτι μία ἀντικανονικὴ πρᾶξις ἐναντίον μιᾶς τῶν ἡμετέρων ἐπισκοπῶν θεωρεῖται τοιαύτη ὑπὸ πασῶν τῶν ἡμετέρων ἐπισκοπῶν, διότι εἶναι ἁμαρτία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἁπλῆ τοπικὴ ὑπόθεσις. Ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων θλίβει πάντας ἡμᾶς.

Ἐξ ἀρχῆς, ὅταν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Ἀκακίου, ἔπραξα τοῦτο καλῇ τῇ πίστει, εἰλικρινῶς σκεφθεὶς ὅτι ἐβοήθουν τοὺς Ἕλληνας ἡμῶν ἀδελφούς. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ περὶ τῶν ἐλατηρίων τοῦ ἡμετέρου μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου. Ἡ σύγχυσις, αἱ διαιρέσεις, αἱ πράξεις, αἱ κατηγορίαι αἱ ὁποῖαι ἐπῆλθον ἔκτοτε οὔτε κἂν τὰς

ὑποψιάσθην τότε. Τώρα ἔρχομαι νὰ ἐκτιμήσω καὶ νὰ κατανοήσω τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος ὑμῶν Χρυσόστομος ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ ἀφήσῃ διάδοχον. Ἡ ἔκβασις τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι οὗτος ὑπῆρξε βαθὺς γνώστης ἀτόμων καὶ πραγμάτων καὶ οὕτως δὲν ἐπεθύμει νὰ φέρεται ὑπεύθυνος τῆς παρούσης λυπηρᾶς καταστάσεως.

Ἔκαμα λάθος χειροτονήσας τὸν Ἐπίσκοπον Ἀκάκιον τὸν πρεσβύτερον ἐφ' ὅσον δὲν ἐγνώριζον καλῶς οὔτε τὰ ἄτομα οὔτε τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ.

«Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα», ἀγαπητὲ Ἀδελφέ, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Κορινθίους, «ἀλλὰ νουθετῶ ὑμᾶς» καὶ προσφέρω εἰς ὑμᾶς τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀναθεωρήσητε ὡρισμένας ἀπόψεις καὶ ὅπως διορθώσητε ὅσα χρήζουν διορθώσεως. Μετὰ παρρησίας γράφω πρὸς ὑμᾶς κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐφ' ὅσον τυγχάνω περισσότερον παντὸς ἄλλου ὑπεύθυνος διὰ τὴν ὑμετέραν σειρὰν χειροτονιῶν, καί, ἑπομένως νουθετῶ ὑμᾶς ὄχι μόνον ὡς ἀδελφὸς ἀλλὰ καὶ ὡς πατήρ. Χαίρω ὅτι ἂν καὶ παρῆλθον πολλὰ ἔτη καὶ ἡ ἡλικία εἶναι προχωρημένη εὑρίσκομαι ἔτι ἐν τῇ ζωῇ καὶ δυνάμενος νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς τὴν παροῦσαν.

Σεραφεὶμ Ἀρχιεπίσκοπος CHICAGO καὶ DETROIT

Ὁ ἐν Χριστῷ ὑμῶν ἀδελφός

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἡ ὁποία ἐγράφη πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἀπεικονίζει τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τοῦ σχίσματος τοῦ 1937.

Ἤδη ἐν ἔτει 1984, τί θὰ ἔπρεπε νὰ γράψῃ ὁ Σεραφείμ, ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὴν ὅλην θλιβερὰν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἔχουν δημιουργήσει αἱ ἀλλεπάλληλοι διαιρέσεις εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ τοῦ σχίσματος;

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ

Θὰ παραθέσωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τὰ σημαντικώτερα γεγονότα ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως σήμερον κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν διὰ νὰ ἔχῃ μίαν συνοπτικὴν εἰκόνα ὁ ἀναγνώστης:

1924: Σχίσμα νέου Ἡμερολογίου, εἰσάγεται ὁ Οἰκουμενισμὸς διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Οἱ Γ.Ο.Χ. καταδικάζουν τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ παραμένουν ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

1925: Διὰ πρώτην φορὰν παρουσιάζεται ἡ πεπλανημένη θεωρία περὶ τοῦ «δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ» σχίσματος ὑπὸ τοῦ Ἁγιορείτου Ἀθανασίου Δανιηλίδου, τῇ ὑποδείξει τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

1931: Ἀνεπιτυχὴς προσπάθεια ὑπαγωγῆς τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον. (Ἰδὲ «Κ.Γ.Ο.» Ἀπρίλιος 1980, σελὶς 11—20).

1925—1934: Ἔκδοσις πλείστων ὅσων ἀπολογητικῶν βιβλίων, δι' ὧν ἀποδεικνύεται τὸ πεπλανημένον τῆς θεωρίας περὶ τοῦ «δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ» σχίσματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ διατρανώνεται ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία, ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, οἱ δὲ Καινοτόμοι ἀπεκόπησαν ἐξ Αὐτῆς, ἤτοι τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καταστάντες Σχισματοαιρετικοί.

1935: Τρεῖς Νεοημερολογῖται Ἀρχιερεῖς ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος μετανοοῦν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀποκηρύσσοντες τὸ σχίσμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

1937: Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὑποστηρίζει τὴν πεπλανημένην θεωρίαν περὶ τοῦ «Δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ» σχίσματος, καὶ δημιουργεῖ σχίσμα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

1943: Ἀποθνήσκει ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ κηδεύεται ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας, ὡς Νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος.

1945: Οἱ Ἀρχιερεῖς Χατζῆς καὶ Λιώσης προσέρχονται ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ἀφοῦ παρέμειναν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

1949: Ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς προσφεύγει εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης.

1950: Ὑποκριτικὴ Ὁμολογία τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, διὰ τῆς ὁποίας δῆθεν ἐπανέρχεται εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935 καὶ ἀποκηρύττει τὴν περὶ «δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ» σχίσματος πεπλανημένην θεωρίαν του. Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη οὐδέποτε ἐφηρμόσθη, ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνήρεσεν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1950, ὅτε ἐδήλωσεν ἐπισήμως, ὅτι «ἔπρεπε κάποιος Μητροπολίτης νὰ ὑποκριθῇ τὸν παλαιοημερολογίτην» καὶ ὅτι «ἀμυνόμενος ἐξέδωκε ταύτην», ὅπερ καὶ ἐπανέλαβεν ἐπισήμως τὸ ἔτος 1953.

1951: Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος διατυπώνει τὰς προτάσεις περὶ ὑπαγωγῆς, προτείνων, ὅπως οἱ παλαιοημερολογῖται ἱερεῖς μνημονεύουν τὸ ὄνομα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὡς ἐξάρχου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οὗτος δὲ νὰ μνημονεύῃ τὴν Σύνοδον τῶν Νεοημερολογιτῶν, διὰ νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὸν εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας καὶ ἀντιδράσουν καὶ πάλιν. Αἱ προτάσεις αὗται τοῦ πρώην Φλωρίνης δὲν εὐωδόθησαν, καθόσον ὁ νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων Βλάχος ἔθετε ὅρον νὰ μνημονεύουν ἀπ' εὐθείας αὐτὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

1951: Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἔρχεται εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Νεοημερολογίτην «Ἀρχιεπίσκοπον» Σπυρίδωνα Βλάχον διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὑπὸ τὴν Νεοημερολογιτικὴν ἐκκλησίαν διὰ τῆς μνημονεύσεως ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου, ὡς καὶ τῶν κατὰ τόπους Νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων, ἀλλὰ αἱ διαπραγματεύσεις ἀπέτυχον καὶ ὁ πρ. Φλωρίνης ὁδηγεῖται δι' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξορίαν.

1951: Ἀποθνήσκει ὁ Κυκλάδων Γερμανός.

1951: Ὁ πρώην Φλωρίνης περὶ τὸ τέλος τῆς ἐξορίας του δι' ἐπιστολῆς του αἰτεῖται τὴν συγγνώμην τῆς νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τοῦ ἐδόθη καὶ διακόπτεται ἡ ἐξορία.

1952: Ὁ πρώην Φλωρίνης μετὰ τῶν μετ' αὐτοῦ Ἀρχιερέων *παραιτεῖται τῶν Ποιμαντορικῶν του καθηκόντων*. Τὸ κείμενον τῆς παραιτήσεώς των εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἄρνησις τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησιολογίας τῶν Γ.Ο.Χ.

1952: Οἱ Χατζῆς καὶ Λιώσης ἐγκαταλείπουν τὸν Φλωρίνης καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

1953: Ὁ πρώην Φλωρίνης ἀναφερόμενος καὶ πάλιν εἰς τὴν ψευδοομολογίαν του τοῦ 1950 λέγει, ὅτι «ἀμυνόμενος» ἐξέδωκε ταύτην, καὶ ἑπομένως στερεῖται αὕτη σημασίας.

1955: Ὁ *πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀποθνήσκει* ἄνευ διαδόχων Ἐπισκόπων, ἐνῷ παραπέμπει πάντοτε μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Σύνοδον τῶν Οἰκουμενιστῶν. Οἱ ὀπαδοί του συνέστησαν Πρεσβυτεριανὴν Παρασυναγωγήν.

1955—1960: Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης ἐπιδιώκουν ποικιλοτρόπως τὴν ἀναγνώρισίν των ἢ τὴν ὑπαγωγήν των ὑπὸ τὴν Νεοημερολογιτικὴν Σύνοδον ἢ ὑπὸ ἕνα Πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖον (ἔμμεσος ὑπαγωγή).

1960: *Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης ζητοῦν νὰ ἐπι*σκοποποιηθῇ κάποιος ἐκ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν. Ἀπευθύνονται ἀπὸ τοῦ 1956 διὰ τριῶν ἐπιστολῶν εἰς τὸν Σουρῆν (ψευδεπίσκοπον), ὅστις ἀρνεῖται τὴν χειροτονίαν των, καὶ εἰς τὸν γνωστὸν Νικόλαον Κατσουνάκην, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀρνεῖται.

1960: *Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἀποστέλλουν τὸν* Ἀκάκιον εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τοῦ Μητροπολίτου τότε Ἀναστασίου, διὰ νὰ ἐπισκοποποιηθῇ. Ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ὅμως ἠρνήθη καὶ ἀπηγόρευσε Συνοδικῶς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου. Ὁ Ἀκάκιος παρὰ ταῦτα κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Σικάγου Σεραφεὶμ νὰ τὸν «χειροτονήσῃ» προσφέρων εἰς αὐτὸν καὶ χρήματα. Εἰς αὐτὴν τὴν χειροτονίαν κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν δήλωσιν τοῦ Σεραφεὶμ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ νεοημερολογίτης Θεόφιλος Ἰονέσκου. Ὁ Θεόφιλος ὅμως ρητῶς ἀρνεῖται, ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν. Χαρακτηριστικῶς δηλώνει: «Μὲ κα-

τηγοροῦν ὅτι ἔλαβα μέρος... τοῦτο εἶναι ψευδέστατον... οὐκ οἶδα τὸν ἄνδρα...». Διὰ τὴν χειροτονίαν ἐδόθησαν καὶ ἱκανὰ ἀργύρια καὶ ἐδόθησαν φοβεροὶ ὅρκοι ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Σιμωνία εἶναι χειροτέρα τῆς αἱρέσεως.

1961: Χειροτονίαι νέων «Ἐπισκόπων» ὑπὸ Ἀκακίου καὶ τοῦ Λατινόφρονος Χιλῆς Λεοντίου, ἐνεργοῦντος λάθρᾳ τῆς Συνόδου του. «Χειροτονοῦνται» Αὐξέντιος (καθῃρημένος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.), Γερόντιος (ὁμοίως) κ.λ.π.

1963: Ὁ κ. Αὐξέντιος καθίσταται ἀρχηγὸς (Ἀρχιεπίσκοπος) τοῦ Φλωρινικοῦ - Ἀκακιακοῦ σχίσματος.

1969: Ὁ νέος Μητροπολίτης τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς Φιλάρετος καὶ ἡ Σύνοδός του προκειμένου νὰ καλύψουν τὴν ἄθεσμον «χειροτονίαν» ἡ ὁποία ἐγένετο ὑπὸ Ἀρχιερέως της, προέβησαν εἰς μίαν δῆθεν «ἀναγνώρισιν» χωρὶς νὰ ἀποκαλύψουν ποῖοι ἦσαν οἱ χειροτονήσαντες!

1971—1974: Ἀποσχίζονται ἐκ τοῦ σχίσματος τοῦ Αὐξεντίου ὁ Ἀκάκιος ὁ μικρός, ὁ Χρυσόστομος Κιούσης, ὁ Γαβριὴλ καὶ ὁ Πέτρος Ἀστορίας, οἱ ὁποῖοι παραμένουν μεμονωμένοι καὶ ἀνεξάρτητοι.

1977: Ἀπεκόπη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ προσέφυγε εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρ. Φλωρίνης ὁ πρώην Ἐπίσκοπος Κορινθίας Κάλλιστος.

1979: Ὁ «Ἐπίσκοπος» Ἀντώνιος τῆς παρατάξεως τοῦ *Αὐξεντίου μετὰ τοῦ πρ. Ἐπισκόπου Καλλίστου κατευθυνόμενοι* ἀπὸ μανιακοὺς δι' ἐπισκοποποίησιν Ἀρχιμανδρίτας καὶ ἐπικαλούμενοι ἀνηθικότητας, προβαίνουν τὸν Φεβρ)ριον τοῦ 1979 εἰς τὸ γνωστὸν Πραξικόπημα καὶ «χειροτονοῦν» τούς: Κυπριανόν, Μάξιμον, Καλλίνικον, Γερμανόν, Καλλιόπιον, Μερκούριον, Καλλίνικον. Οὗτοι καθαιροῦν τὸν Αὐξέντιον καὶ τὴν Σύνοδόν του.

1979: Ὁ κ. Αὐξέντιος πρὸς ἀντιπερισπασμὸν χειροτονεῖ νέους «Ἐπισκόπους». Ἡ «Σύνοδός» του συγκροτεῖται ὡς ἑξῆς: Αὐξέντιος, Γερόντιος, Παΐσιος, Θεόφιλος, Στέφανος, Ἀθανάσιος Ποστάλας, Ἀθανάσιος Χαραλαμπίδης, Γεράσιμος, Μάξιμος, Ἰουστῖνος, Εὐθύμιος, Παΐσιος. Οὗτοι, καθαιροῦν τοὺς 10 Πραξικοπηματίας.

1982: Γερμανός, Μάξιμος καὶ Καλλίνικος φεύγουν ἀπὸ τὸ Πραξικόπημα καὶ προσχωροῦν εἰς τὸν Αὐξέντιον, χωρὶς νὰ ἔχουν ξεκαθαρίσει οἱ ἀνηθικότητες...

1983: Ἀποσχίζεται ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν Πραξικοπηματιῶν ὁ Κάλλιστος. Ἐκδιώκεται ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων Ἀθηκίων. Παραμένει ἀνεξάρτητος καὶ μεμονωμένος εἰς Μονὴν Ἁγίας Μαρίνης Σοφικοῦ.

1983: Δημιουργεῖται νέον σχίσμα μεταξὺ Αὐξεντίου καὶ Γεροντίου. Μετὰ τοῦ Γεροντίου τάσσονται οἱ: Καλλίνικος, Εὐθύμιος, Στέφανος, Ἀθανάσιος, Ἰουστῖνος καὶ Μάξιμος. Μετὰ τοῦ Αὐξεντίου παραμένουν οἱ: Γεράσιμος, Ἀθανάσιος Ποστάλας, Μάξιμος, Γερμανὸς καὶ Παΐσιος.

1984: Ὁ Κυπριανὸς διαφωνεῖ μὲ τοὺς λοιποὺς Πραξικοπηματίας καὶ παραμένει ἀνεξάρτητος.

1984: Οἱ ἐναπομείναντες τῶν πραξικοπηματιῶν εἶναι οἱ: Ἀντώνιος, Καλλίνικος, Ματθαῖος, Καλλιόπιος.

1984: Ἐκ τοῦ Γεροντιανοῦ σχίσματος ἀποσχίζονται οἱ: Ἀθανάσιος (Χαραλαμπίδης) καὶ Ἰουστῖνος καὶ ἐκ τοῦ Αὐξεντιανοῦ ὁ Παΐσιος, οἱ ὁποῖοι ἑνώνονται εἰς νέαν ὁμάδα καὶ χειροτονοῦν τὸν Βικέντιον Μαλαματένιον.

1984: Οἱ ἐναπομείναντες ἐκ τοῦ Πραξικοπήματος καὶ ἐκ τοῦ Γεροντιανοῦ σχίσματος ἑνώνονται εἰς νέαν ὁμάδα ὡς ἑξῆς: Γερόντιος, Ἀντώνιος, Καλλίνικος, Μάξιμος, Καλλίνικος, Ματθαῖος, Καλλιόπιος, Στέφανος, Εὐθύμιος.

Ἰδὲ παραστατικώτατα τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν πίνακα ποὺ ἀκολουθεῖ:

Ἐπιδιώκεται συμφιλίωσις μεταξύ των, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ καλύψουν τὰς ἀθέσμους χειροτονίας των, ἀνηθικότητας καὶ κακοδοξίας, καὶ ἀποκτήσουν αἴγλην, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὀρέγονται ἀναγνώρισιν καὶ μισθοὺς ἀπὸ τὸ Κράτος!!

ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

1937 1984

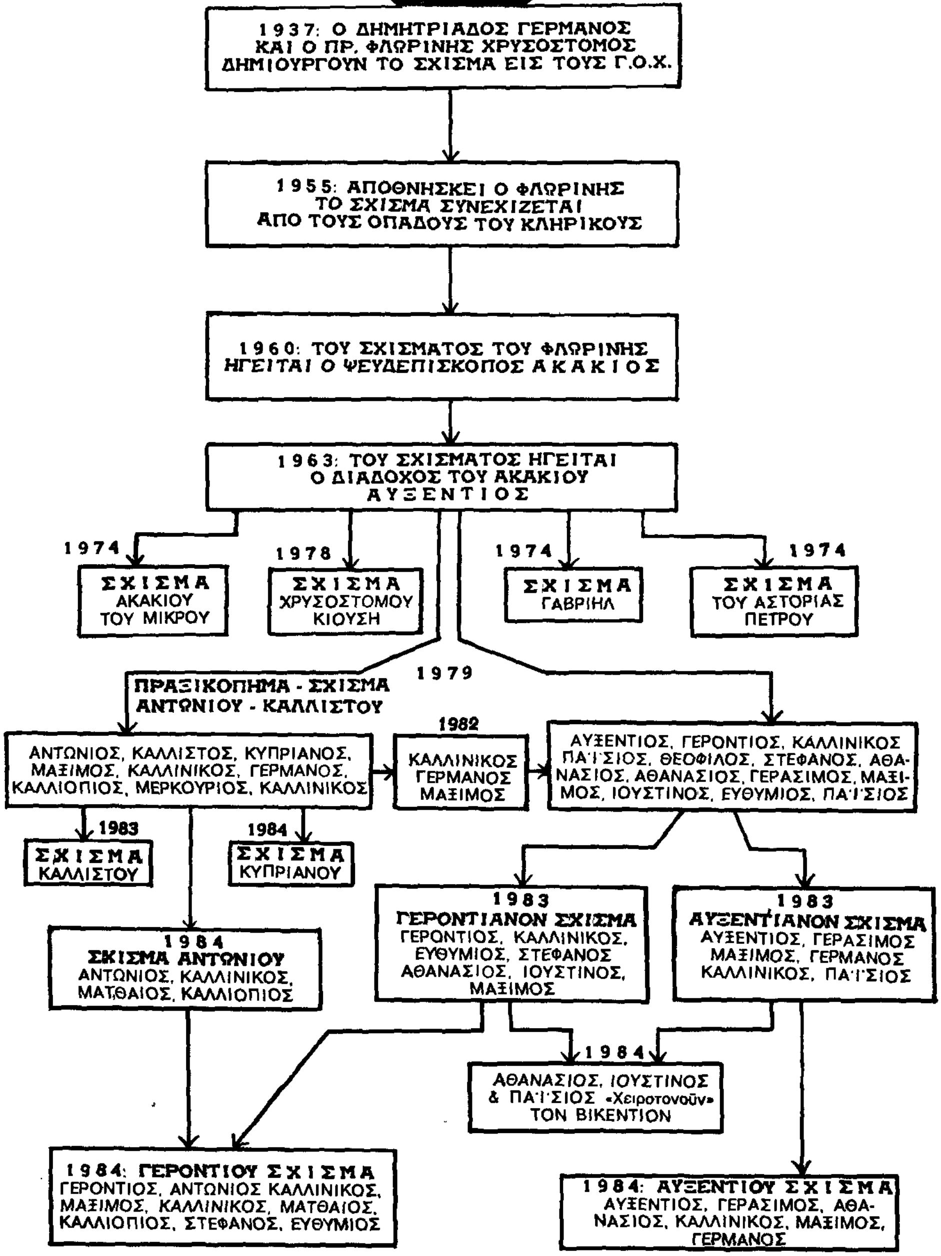

Αὐτὴ εἶναι ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀλήθεια! Πικρὴ καὶ ἐπιφέρει πόνον, ἀλλὰ ἔτσι εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν κατάστασιν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἀπὸ τὸ 1937 μέχρι καὶ σήμερον.

Ὁ Κύριος ὅμως, λέγει πρὸς ὅλας αὐτὰς τὰς σχισματικὰς παρατάξεις, αἱ ὁποῖαι ὑποκρίνονται τοὺς ὀρθοδόξους καὶ ἐξαπατοῦν τοὺς εὐλαβεῖς:

14. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.	*14. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι μὲ τὴν διεστραμμένην διδασκαλίαν σας, ποὺ τὴν παρουσιάζετε ὡς διδασκαλίαν τάχα τοῦ Θεοῦ, κλείετε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι, καὶ σεῖς δὲν εἰσέρχεσθε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ εἰσέλθουν δὲν τοὺς ἀφίνετε.*
15. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.	*15. Ἀλλοίμονόν σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι γυρίζετε εἰς ὅλα τὰ μέρη, περιέρχεσθε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν, διὰ νὰ κάμετε ἕναν εἰδωλολάτρην προσήλυτον Ἰουδαῖον. Καὶ ὅταν γίνῃ, τὸν ἐξωθεῖτε εἰς τὴν κακίαν καὶ τὴν πώρωσιν καὶ τὸν κάνετε γέννημα τῆς κολάσεως δυὸ φορὲς χειρότερον ἀπὸ σᾶς.*
27. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.	*27. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι ὁμοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, οἱ ὁποῖοι ἐξωτερικῶς μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἐνῷ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμᾶτοι μὲ κόκκαλα πεθαμένων καὶ μὲ κάθε ἀκαθαρσίαν.*
28. Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.	*28. Ἔτσι καὶ σεῖς, ἐξωτερικῶς μὲν φαίνεσθε εἰς τοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἐνῷ ἀπὸ μέσα εἶσθε γεμᾶτοι ἀπὸ ὑποκρισίαν καὶ κάθε παρανομίαν.*

Θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου; Εἴθε, Ἀμήν. Πρὸς σὲ ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ὁ Κύριος λέγει διὰ τοῦ Προφήτου, ἕως καιρὸν ἔχεις, «Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε» (Β΄ Κορινθ., ΣΤ΄, 18)· καὶ πάλιν: «Ἐπιστράφητε πρός με καὶ ἰάσομαι ὑμᾶς».

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα δικαιολογημένως ἴσως ἐλυπήθης ἢ ἀγανάκτησες πληροφορούμενος ὅλα αὐτά. Ναί πρέπει νά λυπούμεθα καί νά κλαίωμεν, διότι ἡ Ἐκκλησία μετά τό Νεοημερολογιτικόν σχίσμα ἐδέχθη σοβαρόν πλῆγμα ἀπό τό παλαιοημερολογιτικόν σχίσμα τοῦ 1937 καί προπάντων, διότι τὸ σχίσμα αὐτὸ συνεχίζεται. Ἂς μὴν ἀπατᾶται κανείς, θὰ ζητηθῆ ἀπὸ τὸν καθένα λόγος διά τὸ τί ἐπράξαμεν διὰ τὴν θεραπείαν του.

Τά ὅσα πάντως ἀνέγνωσες εἶναι ὀλίγα καί ἐνδεικτικά, διά νά πληροφορηθῆς τήν ἀλήθεια. Ἂν ὁ πιστός λαός ποὺ ἐν ἀγνοίᾳ του ἀκολουθεῖ πίσω ἀπό αὐτάς τάς παρατάξεις, ἐγνώριζεν τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶχε συνείδησιν τί σημαίνει σχίσμα καί ὅτι δέν τόν ὠφελεῖ εἰς τίποτε τὸ παλαιόν, ἂν εὑρίσκεται σέ σχίσμα, ἀσφαλῶς κανείς δέν θά ἀκολουθοῦσε ὀπίσω αὐτῶν τῶν σχισματικῶν καί κακοδόξων ψευδοποιμένων.

Μή νομίσης ὅτι ὅσα ἐγράφησαν, ἐγράφησαν ἐξ' ἀντιδικίας ἢ ἀπό ἔλλειψιν ἀγάπης. Ἀγαπῶμεν ὅλους αὐτούς, πολεμοῦμε ὅμως τὰς κακοδοξίας, τὴν ὑποκρισίαν, τὴν ἀπάτην, τὰ σχίσματα καὶ τὰς διαιρέσεις των. Λυπούμεθα, διότι ὅλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἡγοῦνται τῶν σχισμάτων - παρατάξεων ἔχουν ἐκκλησιολογικὴν σύγχυσιν ἢ δέν ἔχουν καθόλου ὀρθόδοξον συνείδησιν, ἢ εἶναι δάκτυλοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ ὁμιλοῦν περὶ Ὀρθοδοξίας καὶ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιόν διότι δὲν τούς στοιχίζει τίποτε, ἀντιθέτως εἶναι ἀνεξάρτητοι, δὲν πειθαρχοῦν πουθενά, πλουτίζουν εὔκολα, δοξάζωνται καὶ οὕτω πλανώμενοι πλανοῦν αὐτούς ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν.

Ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ πάντοτε ἠγωνίσθη, ἰδιαιτέρως δὲ κατά τά τελευταῖα ἔτη προκειμένου νά θεραπευθῆ τό σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης καί τεθῆ φραγμός εἰς τήν ἀσυδοσίαν καί τό αἶσχος τῶν παρατάξεων. Ἀλλὰ ὁ ἀγώνας αὐτὸς δὲν εὑρῆκε ἀνταπόκρισιν, διότι οὗτοι τόν διάλογον τῆς ἀγάπης καί ἀληθείας τόν φοβοῦνται, τόν μισοῦν. Δέν ἀφήνει ὁ διάβολος νά γίνῃ αὐτός ὁ διάλογος, διότι θά συντριβῆ τό οἰκοδόμημά του, τό ὁποῖον ἀπό τό 1937 οἰκοδομεῖ καί αὐξάνει.

Ἂν θέλῃς νά ἴδῃς τήν ἀλήθειαν διά τήν μακροθυμίαν καί τήν ἀγάπην τῆς Ἐκκλησίας καί ποῖος θέλει τήν ἕνωσιν καί ποῖος ὄχι, σοῦ συστήνω νά ἀναγνώσῃς τό βιβλίον «Διάλογος ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ», τό ὁποῖον διατίθεται ἀπό τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Δ)νσις: Κων)λεως 22, 11854, Ἀθῆναι). Ἐκεῖ θά ἴδῃς ὅλην τήν ἀλήθειαν.

Ἂν τέλος, μετά τήν μελέτην αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ἔχεις κάποιαν ἀπορίαν ἤ ἀντιρρήσεις ἤ θέλῃς νά ἐκφράσῃς παρατηρήσεις, θά δεχθῶ μέ πολλήν εὐχαρίστησιν νά μοῦ τίς γνωρίσῃς, εἴτε μέ ἐπιστολήν, εἴτε προσωπικῶς διά νά τίς διελευκάνουμε. Ὁ διάλογος εἶναι φῶς ὅταν ἔχουμε τήν ταπείνωσιν καί τήν ἀγάπην καί γίνεται ἐν ἀληθείᾳ.

Ἐπαναλαμβάνω δέ ὅτι καί εἰς τόν Πρόλογον μου ἀνέφερα, ὅτι ἔγραψα αὐτό τό βιβλιαράκι ὄχι διά νά σέ εὐχαριστήσω, οὔτε νά σέ δυσαρεστήσω, ἀλλά διά νά γνωρίσῃς τήν ἀλήθειαν καί ἄν πονῇς διά τήν Ὀρθοδοξίαν καί θέλῃς τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς σου, νά σκεφθῇς τί πρέπει νά κάμῃς, διότι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας εἶναι τό μοναδικόν ἔργον πού ἔχουμε εἰς τήν παροῦσαν ζωήν. Ἡ σωτηρία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας ἐξασφαλίζεται μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μας καί μόνον εἰς Αὐτήν. Ὅλα δέ θά μᾶς ἐγκαταλείψουν, ἡ πίστις ὅμως καί τά ἔργα μας θά μᾶς ἀκολουθήσουν καί εἰς τήν ἄλλην ζωήν.

Τώρα ἀφοῦ ἐμελέτησες αὐτό τό βιβλιαράκι (τό ὁποῖον ἴσως ἔχει πολλές ἐλλείψεις) ἐάν εἰς κάτι σέ ὠφέλησε, φρόντισε νά τό μελετήσουν καί ἄλλοι ἀδελφοί σου καί νά εἶσαι βέβαιος, ὅτι οὕτως ἐπιτελεῖς ἔργον Χριστοῦ.

Μετ' εὐχῶν καί ἀγάπης ἐν Χριστῷ

Ἱερ)χος Ἀμφιλόχιος

ΑΛΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ:

"ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΕΝΩΣΙΝ„

«... Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐγράφη διὰ νὰ γνωρίσῃς καὶ ἐσὺ πόσας δυσκολίας συναντᾷ ἡ ἁγία προσπάθεια διὰ συνάντησιν καὶ διάλογον διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἕνωσιν.

Περιλαμβάνει σειρὰν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἀπέστειλεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πρὸς τὴν παράταξιν τῶν Φλωρινικῶν διὰ διάλογον πρὸς ἕνωσιν.

Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἀφοῦ πονεῖς διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ θέλεις τὴν σωτηρίαν σου νὰ παρακαλέσῃς μὲ ταπείνωσιν, πόνον καὶ ἀγάπην τὸν Δεσπότην Χριστὸν νὰ ἴδῃ τὰ πλάσματά του, τὰ ὁποῖα περιπαίζει ὁ διάβολος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ μὲ τὴν δημιουργίαν πολλῶν παρατάξεων καὶ «Συνόδων» καὶ νὰ κάμῃ λύτρωσιν τῷ λαῷ Αὐτοῦ.

Ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος προεκάλεσεν τὰς διαιρέσεις - παρατάξεις χαίρει τώρα διὰ τὰ ἔργα του ἀλλὰ κυρίως, χαίρει, διότι τὰς παρατάξεις αὐτὰς χρησιμοποιεῖ πλέον ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὡς μοναδικὸν ἐπιχείρημα διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν χιλιάδων Νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ εὐλάβειαν ἔχουν καὶ βλέπουν καθαρὰ πλέον ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἔργον τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ εὐθύνη διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν δὲν βαρύνει μόνον ὡρισμένους κληρικούς, ἀλλὰ ὅλους ἀδιακρίτως, ὅσοι δὲν ἐργάζονται διὰ νὰ θεραπευθοῦν τὰ σχίσματα.

Θὰ συμβάλῃς εἰς τὸ θέμα αὐτό, ἂν γνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν πραγματικὰ ἐννοήσῃς ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα καὶ ἀσυγχώρητος ἁμαρτία ἀπὸ τὴν διατήρησιν ἑνὸς σχίσματος:..».

(Ἀπὸ τὸν ἐπίλογον τοῦ βιβλίου)

Διατίθεται ἐκ τῶν Γραφείων, Κων)πόλεως 22, 118 54

"ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ„

Ἀπευθύνεται ἀφ' ἑνός μέν πρός τόν Ἁγιορείτην Μοναχόν Δαμασκηνόν Ἁγιοβασιλειάτην καί τόν Ἀρχιμανδρίτην κ. Εὐθύμιον Μπαρδάκαν, διότι οὗτοι ἤγειραν κατά τό 1982 τό γνωστόν περί τῆς «ὁμολογίας» τοῦ πρ. Φλωρίνης θέμα, ἀφ' ἑτέρου δέ πρός ἅπαντας τούς ἐν ἀγνοίᾳ των συμμεριζομένους τάς ἀπόψεις ταύτας.

Εἰς τά δύο πρῶτα αὐτῆς μέρη, παρατίθενται τὰ κείμενα τοῦ Μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ καί το,ῦ Ἀρχ)του Μπαρδάκα, καθώς καί αἱ ἐπ' αὐτῶν ἁρμόδιοι ἀπαντήσεις.

Τό τρίτον μέρος ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματική «ὁμολογία» τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὡς αὕτη προκύπτει ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν κειμένων του.

Ἡ «ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ», ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν *ἀληθοῦς ἀγάπης πρός πάντα ἀγνοοῦντα τήν* ἀλήθειαν, ἐξεδόθη δέ αὕτη διότι πιστεύομεν, ὅτι δέν πρέπει νά ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια, ὅταν μάλιστα ἄλλοι ἀγωνίζωνται διά τήν προβολήν τοῦ ψεύδους.

Διατίθεται ἐκ τῶν Γραφείων Κων)πόλεως 22, 118 54 Ἀθῆναι.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Ἀθῆναι 1977 (Ἔκδοσις Γ΄)

Εἶναι μία ἀπό τάς πρώτας συστηματικάς ἱστορικάς ἀπολογητικάς μελέτας ἐπί τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος. Ἐξεδόθη εἰς Α΄ ἔκοδσιν τό ἔτος 1929 ὑπό τοῦ διεπρεποῦς Γ. Εὐστρατιάδου, διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «ΣΚΡΙΠ», ἀφοῦ προηγουμένως ἐδημοσιεύθη εἰς συνεχείας εἰς τήν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα. Εἰς τὴν εἰσαγωγήν του ὁ ἴδιος γράφει:

«Εἰς διάφορα ἐκδοθέντα φυλλάδια καί δημοσιεύματα εἰς διαφόρους Ἐφημερίδας, ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν προσεπάθησε νά δικαιολογήσῃ τό πραξικόπημα τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διά πολλῶν ἀβασίμων, ἱστορικῶς ἀναληθῶν καί γενικῶς σαθρῶν ἐπιχειρημάτων.

Τάς ἀσυστάτους ταύτας δικαιολογίας ἀνηρέσαμεν εἰς μακράν μελέτην δημοσιευθεῖσαν εἰς τό «Σκρίπ» ἐν συνεχείᾳ εἰς σειράν ἄρθρων κατά τόν Μάρτιον 1928.

Τήν μελέτην ταύτην ὑπό τόν τίτλον «Ἡ πραγματική ἀλήθεια περί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου» δημοσιεύομεν ἤδη εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος περιλαβόντες ἐν αὐτῇ καί πᾶν ὅ,τι σχετικόν διά τό ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐδημοσιεύθη ἔκτοτε πρός διαφώτισιν πάντων τῶν στερρῶς ἐχομένων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί ἐμμενόντων εἰς τήν αὐστηράν τήρησιν τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἱερῶν παραδόσεων αὐτῆς».

Τό βιβλίον λόγῳ τῆς σημασίας του ἐξεδόθη τό 1977 εἰς Γ΄ ἔκδοσιν ὑπό τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. κ. ΑΝΔΡΕΟΥ.

Διατίθεται ἐκ τῶν Γραφείων Κων)πόλεως 22, 118 54.

"ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ «ΚΗΡΥΞ» ἀπό τοῦ ἔτους 1931 ἕως τῆς σήμερον ἐκφράζει τήν φωνήν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί παρέχει δυναμικήν τήν μαρτυρίαν του καί τήν συμβολήν του εἰς τόν ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἀγῶνα.

Ἐκφράζων πάντοτε τάς ἐπισήμους ἀπόψεις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποδηγέτησε καί ποδηγετεῖ ἐπί ἥμισυ καί πλέον αἰῶνα τούς ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγωνιζομένους πιστούς. Τό περιεχόμενόν του, πάντα ἀγωνιστικόν, πνευματικόν καί ἐποιδοκομητικόν, ἐστήριξε τόν Ἱερόν Κλῆρον καί τόν εὐσεβῆ λαόν, ὄχι μόνον εἰς περιόδους εἰρήνης, ἀλλά καί εἰς περιόδους διωγμῶν καί πιέσεων.

Μέ παρρησίαν καί σαφήνειαν ἐπολέμησεν τήν κατά τόν παρόντα αἰῶνα παρέκκλισιν τῶν Νεοημερολογιτῶν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, οἵτινες ἀπροκαλύπτως πλέον συμπορεύονται μετά τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Διά τοῦτο ὅσον οἱ διάφοροι «Θεολογικοί» καί «ἐκκλησιαστικοί» κύκλοι τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὑφίστανται ἐκκλησιολογικήν σύγχυσιν καί κρίσιν, τήν ὁποίαν καλλιεργοῦν διά τοῦ Παποοικουμενισμοῦ αἱ σκοτειναί καί ἀντιχριστιανικαί δυνάμεις, τόσον ὁ «ΚΗΡΥΞ» θεωρεῖ ἐπιβεβλημένην τήν ἐμβάθυνσιν εἰς τάς ἁγιοπατερικάς παραδόσεις καί τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν.

Σήμερον, ἐποχήν θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, γενικῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεόν καί ἐκκλησιολογικῆς κρίσεως, ἐπιβάλλεται, ὅπως ἡ φωνή τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ», φθάσῃ εἰς κάθε γωνίαν τῆς ὑφηλίου, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τήν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀγνοοῦν αὐτήν, καί προβληματίζονται διά τήν σημερινήν θλιβεράν ἐκκλησιαστικήν κατάστασιν.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ,,

1) Ἡ Θεοσύστατος Ἱερωσύνη. Ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἱερέως. Εἰσήγησις. Ἔκδοσις 1978, σελ. 16.

2) Ἱερατικὸν Συνέδριον Κληρικῶν Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (31 Μαΐου — 2 Ἰουνίου 1979), Εἰσηγήσεις, Ἔκδοσις 1979, σελ. 64.

3) Ἔλεγχος καὶ Ἀνατροπὴ τῶν ἀντικανονικῶν καὶ βλασφήμων ἐνεργειῶν τῶν ἀπεσχισμένων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐξεντιανῶν καὶ Καλλιστικῶν, Ἔκδοσις Ἀπρίλιος 1979, σελ. 32.

4) Ἑόρτιος Τιμητικὸς Τόμος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου τοῦ Α', Ἔκδοσις 1980, σελ. 108.

5) Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη, Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα, Τόμος Α'. Ἔκδοσις 1980, σελ. 128.

5) Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη, «Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα», Τόμος Α', Ἔκδοσις 1980, σελ. 128.

7) Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου, Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, Ἔκδοσις 1982, σελ. 128.

8) Ἀπαντητικὴ Πραγματεία, Περὶ τῆς «Ὁμολογίας» τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Πρὸς τὸν Μοναχὸν Δαμασκηνὸν Ἁγιοβασιλειάτην καὶ τὸν Ἀρχ)την Εὐθύμιον Μπαρδάκα, Ἔκδοσις 1983, σελ. 48.

9) Διάλογος ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ διά τήν ἐν Χριστῷ ἕνωσιν, Ἔκδοσις 1984 σελ. 110.

10) Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου, Γνώσεσθε τήν Ἀλήθεια, Ἔκδοσις 1984, σελ. 64.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

Πρόλογος ... 5
Ἀντὶ εἰσαγωγῆς ... 7
Τὸ Σχίσμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ... 8
Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ... 8
Τὸ Σχίσμα τοῦ 1937 ... 9
Περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τοῦ 1937 ... 9
Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1950 ... 10
Ἡ Χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ ... 11
Η ΚΑΛΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ... 13
ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ Α΄ ... 16
Ἡ ἄρνησις τῆς Ὁμολογίας τοῦ 1935 προκαλεῖ τὸ σχίσμα τοῦ 1937 ... 17
Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1950 ... 21
Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1950 ... 23
Αἱ συμφωνίαι μὲ τὸν Σπυρίδωνα Βλάχον ... 24
Αἱ προτάσεις τοῦ πρ. Φλωρίνης διὰ τὴν λύσιν τοῦ «παλαιοημερολογιτικοῦ» ... 27
Καὶ ἄλλαι μαρτυρίαι ... 31
Ὁ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ... 33
Ὁ πρ. Φλωρίνης ἀνακαλεῖ τὴν παραίτησίν του ... 37
Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ ... 39
Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοφίλου ... 42
Ὁ Σικάγου Σεραφεὶμ ἐλέγχει καὶ βεβαιοῖ ... 43
ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ... 49
ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ Β΄ ... 54
Ἀντὶ ἐπιλόγου ... 56
Ἐκδόσεις ... 58
Περιεχόμενα ... 63

ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ Τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

1939